

Жіночий Світ

K.A.

WOMAN'S WORLD

Ч. 5 ТРАВЕНЬ 1958

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік IX Травень, 1958 Ч. 5

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редагує редакційна колегія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 35 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.50, піврічна $2.00.
Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл.
Редакційна колегія застерігає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху",
184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. IX May, 1958 No. 5

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada.
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 35 c.

Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.50
Half year subscription — $2.00
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½.

Printed by the New Pathway,
184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЗМІСТ

Обгортка Катерини Антонович

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11, England

ФРАНЦІЯ:
Mme Anna Pasternak
16, Rue de V Diamant
Paris 13
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. Ivanna Durbak
489 Melbourne Rd.
Newport, Vic.
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК IX ТРАВЕНЬ, 1958 Ч. 5 (101)

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

МАТИ КОЛГОСПНИЦЯ

(З нагоди "Свята Матері")

*ЩОДНЯ РАНО ДО СХІД СОНЦЯ
ВСЕ БУДИЛАСЯ
І В ПОЛЕ ЙШЛА ОБЖИНКАМИ
Й МОЛИЛАСЯ.*

*КРУГОМ ЗБІЖЖЯ ШЕЛЕСТІЛО
"ЗА ГОСТИНЦЕМ" —
— СЛАВА БОГУ ТА Й ІСУСУ
МОЛОДИЦЕ!*

*СПОЧИТЬ СІЛА У БОРОЗНУ,
БО ВТОМИЛАСЯ,
— НЕМА МОГО . . . І СЛЬОЗАМИ
ТА Й ЗАЛИЛАСЯ.*

*ІДУТЬ ХЛОПЦІ І ДІВЧАТА
ТА Й ЖАРТУЮТЬ,
ХОЧЕТЬСЯ ВСІМ ПОЖАЛІТИСЬ,
ТА НЕ ЧУЮТЬ.*

*ВТЕРЛА СЛЬОЗИ Й ДАЛІ ПОЛЕМ,
ВСЕ КОЛГОСПНЕ,
А ЇЙ ВІТЕР: "ТВІЙ СИН ЖИВИЙ!
НЕ ПЛАЧ НАСТЕ!"*

*НАЖАЛА КОПУ І ЖНЕ ДРУГУ,
ВЖЕ ТРУДОДЕНЬ,
КОЛОСОЧКИ ЇЙ ДО УХА:
"НАСТЕ, СПОЧИНЬ!"*

*НЕ ЧУЄ ВЖЕ, БО ЖНЕ ТРЕТЮ —
ЦЕ УНУКАМ,
ЩОБ ВИРОСЛИ ТА Й ПОКЛАЛИ
КІНЕЦЬ МУКАМ.*

*ПОКІНЧИЛИ ЛЮДИ ПРАЦЮ,
ЙДУТЬ ІЗ ПОЛЯ,
КОЛОСОЧКИ ВДОВІ ШЕПЧУТЬ:
"ПРИЙДЕ ВОЛЯ!"*

ПОКЛІН ТОБІ, УКРАЇНСЬКА МАТИ!

В радісне Свято Матері, що є зовнішним виявом глибокої любови й пошани дітей до матерів, постає перед нашими очима постать української матері в усій величі, красі та славі свого великого післанництва на землі.

Ми бачимо різних матерів. Перше всього бачимо свою рідну маму, що дала нам життя, серцем викохала, гарячим полум'ям своі любови огріла, пестощами збагатила, з турботами та трудом вигодувала і в люди вивела. Глибокою любов'ю і вдячністю сповняються наші серця в День Матері до рідної неньки.

Далі бачимо мати-еміґрантку, що була приневолена ворожим окупантом кинути рідний край, рідну землю і хату та йти зі своїми дітьми в невідому чужину та непевне майбутнє. З великим зрозумінням і пошаною ставимося до української матері-еміґрантки. Її завдання поза межами рідного краю, на нових місцях поселення не легке. Та вона, свідома своєі великої відповідальности за душу дитини перед Богом і нацією, гідно виховує своїх дітей. Правда, бачимо тут і матерів, що розминаються зі своїм почесним завданням. Та ці сумні прояви треба вважати винятками, що аж ніяк не зменшують ореолі матері-еміґрантки та нашої пошани до неї.

Дедалі бачимо також у День Матері тих матерів, що віддали своїх синів і дочок на оборону волі рідної чи прибраної батьківщини. Цим матерям віддаємо особливу пошану.

Та вже на найбільшу любов і пошану заслуговують українські матері - страдниці. Скільки їх є сьогодні! Одних діти не живуть. Другі не знають де їх діти — живі чи мертві. День-у-день очікують надаремно вістки від них. Треті самі вмирали по кілька разів зі своїми дітьми, що згинули з рук ворога за святу ідею спільної нам усім Матері-України. Ще інші караються на засланнях у ворожих невільничих таборах. Які великі терпіння в цих матерів! Хай Небесна Бого-Мати подасть їм силу видержати під тягарем своїх терпінь.

З гордістю і теплим словом згадуємо всіх українських матерів у Їх День та складаємо їм глибокий доземний поклін!

ПОКЛІН ТІНЯМ ВОЖДЯ

Полк. Євген Коновалець

"Не має — каже Христовий Євангелист — більшого подвигу над той, що його довершує брат, віддаючи своє життя за брата".

Двадцять років проминуло від жалібного дня смерти Вождя, Лицаря чину, сл. п. Євгена Коновальця!

Двадцять років пройшло від дня вибуху большевицької бомби, що поклала Його пошматованим трупом на дорогах далекого Ротердаму.

В пам'яті нашій Він остався живий! Його діла, як творця боротьби за державу записали Його вічно безсмертними літерами в історії нашого народу!

Кожного року в місяці травні приносимо Тобі, Дорогий Вождю, свої серця сповнені любов'ю, вдячністю і безмежною відданістю до Тебе!

Цими скромними рядками ми не в силі висловити всіх наших почувань, що їх дає жива пам'ять про Тебе! Шлях Твого життя як приклад героїзму передамо нашим дітям, щоб ідея освячена Твоїми чинами — перемогла!

Клонимо голову в двадцятьліття Твоєї смерти, Велетня Української Національної Революції, що не зложив зброї перед ворогами України, але своє життя присвятив мобілізуванні народу до боротьби за Самостійну, Соборну Українську Державу, всупереч важкої дійсности, яку приготовили нашому народові грізні окупанти!

Євген Коновалець своїми чинами визначив собі місце м пантеоні Героїв нашої визвольної боротьби!

Перед масстатом величі діл Євгена Коновальця в двадцятьлітні роковини смерти приходимо з поклоном!

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНОК КАНАДИ

З безповоротно минулого...

(СПОМИН)

До мене звернулась ред. "Жіночого Світу" з проханням написати негайно для журналу щось цікавого з моїх стріч і співпраці з сл. п. полк. Євгеном Коновальцем. Завдання не легке вибрати щось цікавого з 11-літньої співпраці в роках між 1927 і 1938, коли то від московської бомби загинув сл. п. полк. Є. Коновалець. Полковник Євген Коновалець — великий син України, який вірно їй служив від молодости аж до загину. Він вже за життя був леґендарною особою. Серед українців він командир Січових Стрільців, творець і командир Української Військової Організації і творець і провідник Організації Українських Націоналістів. Для зовнішнього світу він невловимий підпольник, терорист і пострах для ворогів України. Отже хтось міг би чекати сенсацій від мене, що мав честь не тільки стрічатись, але і співпрацювати з тим великим мужем України. Таких сенсацій не було і я про них писати не буду. Буду писати про те, що було, дуже прозаїчно, без поезії і фантазії.

Про полк. Євгена Коновальця чув я ще, коли був вояком української армії. Мені тоді було 17 літ і я не багато розумівся на справах. Треба було йти на військову службу і я пішов боронити Україну. Про нього говорили в тому окруженні, де мені доводилось бувати, ті, що його знали, говорили про Січових Стрільців з міста Києва, що були тоді в нашій уяві продовженням овіяних славою Українських Січових Стрільців першої світової війни. Тоді я не мав нагоди стрінути полк. Є. Коновальця. І в польській неволі, в Заліщиках, де мене хворого на тиф захопили були поляки в 1919 році в полон, доводилось від інших чути про полк. Є. Коновальця. Були між хворими, з якими доводилось лежати на підлогах в Заліщиках, вояки з корпусу Січових Стрільців, яким командував полк. Є. Коновалець.

Пізніше прийшли часи Української Військової Організації. Нас було 17 в Долинському повіті. Ми вчились у школі, а нічччю діяли для УВО. Нас заприсяжено було в ночі на револьвер і при цьому як сьогодні пригадую собі, що згадувалось прізвище полк. Є. Коновальця. Він тоді був для нас, молодих хлопців, що пішли на підпільну роботу, лицарем і

героєм, який є всюди і нема його ніде, якого рідко хто бачив, але він живий чоловік, якого всі хотіли бачити. То була леґендарна постать для нас. Як собі пригадую, то і наш тодішній командир не бачив живого Коновальця. Так він казав, хоч був старшиною української армії і воював в її рядах за Україну від початку аж до гіркого кінця, коли довелось зброю скласти перед переможними тоді поляками й піти в табори інтернованих.

Кожний підпільник так чи інакше мусів бути знайомий з польською тюрмою. На це він був готовий, мав інструкції, як вести себе в тюрмі, як вести себе на допитах, щоб справі тільки користь, а не шкоду принести. І мені довелось стрінутись у тюрмі з кількома бувшими вояками і старшинами з корпусу Січових Стрільців. Було це в Стрию, а відтак у Львові в горезвісних Бриґідках. І там говорили про Коновальця. Пригадую, як нині, що розказував про нього сотник УСС Баґан. То був чоловік, що раз на тиждень усміхався, тому як він що почав був розказувати, всі слухали з увагою. Розказував він дещо з бойових пригод з часів визвольної війни. Це було в 1923 році. Був ще один булавний з корпусу УСС, який також розказував гарні спомини з часів боїв корпусу. Був один бунчужний, що розказував про бій під Мотивилівкою і інші.

Збіг обставин був такий, що треба було покидати рідну землю, або в противному випадку готовитись як не на смерть, то найменше на яких 15 до 20 літ польської тюрми. Ліпше було рятувати життя і тікати за границю, що я і зробив.

Попав я в 1923 році до табору інтернованих українських вояків в місті Терезін, а відтак в місті Йозефів, в Чехії. І там розказували про полк. Є. Коновальця у зв'язку з його діяльністю як командира УВО. Казали мені, що він живе в Берліні, бо також мусів покинути рідні землі, де йому поляки наступали на п'яти за його підпільну діяльність в рамках УВО. З табору дістався я на студії до Академії в місті Подєбради. Там закладено було Пласт. Я колись був пластуном, як ще тільки Пласт починався. Тут пригадав старі часи і приступив до Пласту в Подєбрадах. Ми виконували те, що Пластові належить виконувати, а крім того переходили дрібний вояцько-бойовий вишкіл.

Ось раз у часі вправ на подвір'ї чеської Соколовні підійшло до нас кількох людей. Видно було, що то високе начальство, як тоді казалось, бо наші начальники ставали перед ними на струнко, а деякі з старшин, з яких складалась наша Академія, були в супроводі невідомих панів. Питали ми один одного, хто це такий, але нам сказали, що це таємниця і ми далі не допитувались. Тільки пізніше нам тихенько сказали, що отой пан всередині з малими вусиками — це був полковник Коновалець. Так я мав нагоду перший раз у житті побачити леґендарного полковника. Який це рік був, вже не пригадую - може 1924 або 1925.

В Чехії між еміґрацією діяла тоді УВО й мала свої відділи по всіх скупченнях українців. До одної з таких груп належав і я. Завдання наші були мирні, хоч говорилось і про бойові акції. Здебільша ми були передаточними пунктами для транспортів зброї і літератури та перекидання посилок на Карпатську Україну чи й на землі, що були під польською окупацією. То ми менше чи більше вдачно виконували, хоч траплялись при тому різні авантури. В тих часах заходами большевиків, які діяли через президента Петрушевича, чи краще сказати його окруження, дійшло було до розколу в самій УВО. Від Коновальця вимагали, щоб він пішов на зговорення з большевиками, але він відмовився. Він порізнився з Петрушевичем і люди з окруження Петрушевича пробували монтувати окрему бойову організацію, але безуспішно. На пробольшевицьку концепцію ніхто не пішов. Так було на еміґрації і так було в краю. У зв'язку з тим ім'я Коновальця відмінялось на всі лади. Одні казали, що він герой України, бо не йде на співпрацю з Совєтською Україною, щоб визволити Західні Землі України і влучити їх у склад Совєтської України, другі казали, що Коновалець — це великий син України, який знає ціну соборної України і не може жертвувати цілою Україною ради одного її куска, що звався Галичиною. Я став по стороні Коновальця і його концепції. Хоч я в політиці тих часів може й не добре орієнтувався, але я відчував, що так краще, щось у душі говорило, що на компроміси з жадним ворогом не треба йти, треба стояти за всю Україну. Виразником моїх думок і переконань був Коновалець. Варто при цьому згадати, що в тих роках і Отаман Петлюра ще не користувався беззастережним авторитетом серед еміґрації через те, що для одних він зробив був зле, що пішов на зговорення з поляками, а для других — гетьманців зробив був зле, що повалив в Україні гетьманський режим. На ті справи ще тоді еміґрація дуже живо реаґувала, бо то були свіжі й болючі справи. З перспективи часу їх краще видно, але тоді перспективи ще не було, тому люди реаґували на ті справи більше нервами, як розумом. Так було аж до смерти Отамана Петлюри в Парижі. Той момент з'єднав українців довкола постаті Петлюри і той стан триває аж до сьогодні і певне буде тривати вічно в нашій історії. Від того моменту почала заникати реакція нервів, а прийшов до слова холодний розум. На тлі тодішніх настроїв чин Коновальця, що рішився зірвати з концепціями компромісів з ворогами і з концепціями окремих реґіональних сепаратизмів, зокрема галицького, був чимсь переломовим і впливовим і з'єднав для концепції УВО, а пізніше ОУН масу еміґрації. Правда в декого верх брав льокальний патріотизм, але в більшості взяв верх загально-український патріотизм.

Доля так хотіла, що мені довелось ще раз еміґрувати. Я стояв перед можливістю, що че-

хи можуть мене віддати полякам у руки, щоб — як казалось тоді — не псувати собі добросусідських взаємин з поляками через невеличку групу людей. Замість рішитись іти в руки поляків, я рішився кочувати далі й опинився як еміґрант у Берліні. Було це в 1927 році. Там мене взяв на провірку покійний сотник О. Сеник-Грибівський. Провірив і сказав своє слово. Тільки після того я мав змогу познайомитись особисто з полк. Є. Коновальцем. В часі розмов з Грибівським, що тоді звався Урбаном або й кликали його ще Канцлером, я помітив був чоловіка, що нібито випадково в каварнях, де ми мали стрічі з Грибівським, сидів за сусіднім столиком і, читаючи газету, прислухався нашій розмові. Я на це звертав увагу Грибівського, та він казав, що то випадкові люди і нашої мови не розуміють — то німак, як він казав, а ти ж знаєш, вони німі, людської мови не розуміють. Тільки пізніше, як я познайомився з полк. Коновальцем, я побачив, що то був він сам і прислухався до наших розмов, до сповіді, яку я мусів відбути чи то з Грибівським, чи з іншим членом команди УВО, хорунжим С. Чучманом. Бо і Чучман належав до найближчих співробітників Коновальця і мене перевіряв.

Перевірка випала добре і від тоді почалась моя співпраця з сл. п. полк. Коновальцем. Леґендарна особа стала дійсністю для мене й наша співпраця тривала аж до його смерти в 1938 році в Ротердамі. З ним працювалось добре. Він був вирозумілий на всякі справи, дуже радо слухав завваг і порад, нераз давав мені до самостійного вирішування різні справи, потім контролював вирішення і вислід. Бував я частим гостем у його родині, запрошувано мене нераз на прогульки, які неділями робив полк. Коновалець з родиною і ближчими приятелями, частенько ми й кіно відвідували. Все він робив по приятельськи, хоч частенько казав, що нераз недобре самому ходити, ліпше мати товариша (я розумів це як особисту охорону). В тих часах і пізніше за Коновальцем доглядала чи то московська чи польська розвідка. І на це треба було звертати увагу. Пізніше були навіть спроби зручними способами його позбутись, як напр. спроба атентату на Коновальця в Женеві і інші. Мені доводилось бути і при таких справах і неодно робити, щоб ті спроби невдавались, але про те ще сьогодні писати недоцільно. То треба залишити на пізніший час.

В часі співпраці я навчився цінити полк. Коновальця як провідника. Він завжди і всюди міг своєчасно найти правильну розв'язку проблем. Для того треба було розуму, але дуже часто й вичуття ситуації, що не завжди давалось охопити розумом. Він таке вичуття мав, і в політичних нетрях, і світу, і українства, завжди вмів винаходити правильну дорогу.

Пізніше йому довелося покинути Берлін, він перейшов жити до Швайцарії. Жив у місті Женеві, а відтак, як там стало небезпечно, він довгі літа скитався по Европі і ніде довго не затримувався, був так би сказати бездомним скитальцем чи літаючим голяндцем, як тоді казалось. Ось образок: приходять вістки, що Коновальця бачили в Цюріху, в Швайцарії. Заки ще вістка дійшла, Коновалець вже в Берліні. Не встигла ще ворожа розвідка зорієнтуватись де Коновалець, а він вже мав розмову в Римі чи в Парижі і т. д. Він чув себе дуже нещасливим, що не мав постійного місця і притулку, але знав, що така мандрівка потрібна для справи. Тільки в тих часах раз він казав, що якби був знав, яка скитальча доля його чекає, то був би не женився і був би не зробив власної дружини нещасливою. Родину він дуже любив і жалів частенько, що родина через нього мусить терпіти. А родина терпіла й то дуже, але то не входить у засяг тих кількох рядків. Далі довелось полк. Коновальцеві покинути й гостинну Швайцарію та перейти на життя до Риму. Та і там він довго на місці не сидів, вічно їздив, ладнав справи, далі був, що так скажу, літаючим голяндцем.

Мені частенько доводилось їздити з полк. Коновальцем, відбувати з ним у різних справах стрічі. В тих часах і я довше на одному місці не перебував, як три місяці, міняв місце побуту, бо того вимагали справи. Я його стрічав у Відні, Римі, Женеві, Цюріху, Берні, Мюнхені, часом стрічі відбувались у менших місцевостях, які вже сьогодні і призабулись. Такі стрічі з полк. Коновальцем мав не тільки я, мали їх і інші члени організації, що вели певні справи. Про себе хай вони самі пишуть, а про тих, що їх сьогодні вже нема в живих, треба буде колись написати, щоб бодай згадки про те лишились для майбутньої історії.

Тут ще треба сказати, що польська розвідка була небезпечна для Коновальця, але з нею можна було собі давати раду. Натомість московська таки насідала на п'яти, як тоді казалось і треба було бути обережним. Ось пригадується обхідний шлях доступу до Коновальця, випляннований Москвою на довший час через Румунію і Болгарію, Відень і Париж. Московські аґенти того компльоту замордували в Софії в Болгарії одного визначного члена організації, що стояв на шляху тій сітці для доступу до Коновальця. І мені довелось бути вмішаним в ту справу. Вислід був такий, що болгарська розвідка попала була на сліди тієї сітки, що робила позатим розвідчу роботу для Москви в Болгарії, і її зліквідувала повністю при переході на територію Туреччини, але вже після смерти полк. Коновальця.

Про ті та інші історії можна б багато розказувати, навіть дещо документально обґрунтувати, але для короткого спомину покищо досить і цього. На все є свій час і все буде зроблено, як до цього будуть пригожі обставини.

Сьогодні для нас, співробітників полк. Коновальця, що остались у живих, він як був, так і остався леґендарною постатю і великим сином і воїном України, що впав на пості, на який його поставила доля, впав за волю Укра-

їни, впав за ті ідеї, які перебрав у спадщині по батьках українського націоналістичного руху і які далі розгорнув, а що найважніше оформив організаційно в силу, що сьогодні страшна для ворога і зветься українським націоналістичним рухом.

* * *

Я тут написав на скору руку короткий спомин. Може він і не для ніжного жіночого вуха, але революція сентиментів не знає. Вона страшна реальна дійсність для всіх, в тому і для жіноцтва. Ще хіба тільки додам, що полк. Коновалець з великим респектом ставився до жінок-революціонерок і їх дуже високо цінив, натомість згірдливо ставився до тих, що свої патріотичні почування не вміли підпирати чином, тільки словами.

М. Селешко

М. В.

Століття великого чуда

Саме в цьому 1958 році обходять католики цілого світу столітні роковини одного з найбільших чудес, що сталося в новіших часах. Дня 11 лютого 1858 року появилася Божа Мати убогій дівчині Бернадеті Собіру коло печери, над гірською річкою Ґав, що пливе недалеко місточка Люрд у Франції.

Бернадета Собіру була донькою дуже бідних людей і вона мусіла часто ходити до лісу збирати сухі галузки на опал, бо часто не було чим зварити скромної страви. І власне в часі такої праці відізвався у міській церкві дзвін на "Ангел Господень". Бернадета клякнула коло печери, щоб відмовити цю молитву і в цій хвилині побачила прегарну Ясну Паню в білій одежі, яка молилася разом з нею.

Від того часу Божа Мати появлялася Бернадеті що кілька днів. Усіх появ було 18. Остання поява була 16 липня 1858 року. В часі появ Божа Мати молилася, або говорила з Бернадетою та давала їй деякі доручення: навчила Бернадету молитви, казала, що треба покути та молитви за грішників, доручила їй сказати священикові, щоб цей подбаг про будову каплиці на місці появи тощо. В часі дев'ятої появи Божа Мати доручила Бернадеті випорпати ямку в землі. Бернадета випорпала ямку в каменистій землі і в ній появилася вода. Ця вода має цілющі властивості, бо в ній вилікувалось чудесним способом багато сотень людей. Перше таке чудесне вилікування сталось у часі 15-тої появи. Чергової зустрічі сказала "Ясна Пані" Бернадеті, що Вона є "Непорочне Зачаття".

Початково Бернадета ходила на ці зустрічі сама, або зі своїми подругами. Опісля ішли з нею інші люди з містечка, а наприкінці людей було дуже багато. Були там жандарми й військо, бо французька влада не вірила, що це Божа Мати приходить. Одначе ані заборона міської влади, ані інші перешкоди, що їх ставили недовірки, не змогли припинити напливу побожних людей з ближчих і дальших околиць. Вкінці приїхала до Люрду єпископська комісія, яка переслухала багато людей, списала протоколи про чудесні уздоровлення та прослідила всю справу. Аж тоді єпископська влада оголосила це чудо та дозволила вірним почитати Божу Матір на місці появи та складати пожертви на будову церкви.

Сьогодні на цьому місці стоїть прегарна церква. Приїжджають туди тисячі людей з усіх кінців світа, а головно багато хворих та калік, які просять Пречистої помочі в їх терпіннях. Дуже багато людей, що їм лікарі відібрали надію на видужання — відзискують тут повне здоров'я після купелі в цій чудесній воді.

В цьому Ювілейному році приїде до Люрду дуже багато прочан з усіх країв, щоб віддати поклін Божій Матері та випросити у Неї нових ласк.

Збираються в дорогу й українці католики, що живуть у Канаді, ЗДА та в інших краях. Вони приїдуть до Люрду в літі під проводом своїх Владик, щоб випросити у Божої Матері ласк та милосердя для нашої поневоленої Неньки-України, що терпить страшні переслідування від безбожної Москви.

МАКСИМ РИЛЬСЬКИЙ

МАРІЯ

**ЄСТЬ ІМ'Я ЖІНОЧЕ, М'ЯКЕ І ЯСНЕ,
В ЙОМУ І ЛЮБОВ, І ЖУРБА, І НАДІЯ,
ВОНО ЯК ЗІДХАННЯ БРИНИТЬ ВЕСНЯНЕ:
МАРІЯ.**

**ЯК ЗАПАХ ФІЯЛКИ В ОСІННІЙ ІМЛІ,
ЯК ПІСНЯ ДІВОЧА В СНІГАХ І ЗАВІЇ,
ЗОРЕЮ СІЯЄ НАД СМУТКОМ ЗЕМЛІ:
МАРІЯ.**

**НЕХАЙ Я У СЕРЦІ СВЯТЕ ПОГАШУ,
НЕХАЙ УПАДУ В БЕЗЗМІСТОВНІЙ БОРНІ Я,
ТА СЛОВО ОСТАННЄ, ЩО Я НАПИШУ:
МАРІЯ.**

Л. БУРАЧИНСЬКА

УКРАЇНСЬКА МАТИ

Коли сорок років тому формувалась молода українська Держава, об'єднались до цього всі її творчі сили. Тоді здавалось, що їх було мало. Але тепер, коли з відстані літ вслухуємось у їх гомін, то бачимо старих і молодих, духовних і світських, міщухів і селян. Вогонь запалив усіх без різниці.

Чи була при цьому почині й українська мати?

Ми звикли бачити її завжди в домашньому вогнищі. Заклопотану, часом розрадувану, а часом засумовану. Уважні очі бачуть усе, що діється, а чуйні вуха розрізнюють із кожного шелесту хід домашніх справ. Яке здавалось би її місце в цьому році великих наших надій?

Теплої руки і щирого серця потребує кожна спільнота. Оце вкладала жінка завжди в хід громадських справ. Нераз вона діяла тільки на краєчку всіх подій, як ласкаво допущена, допоміжна сила. А нераз вона вміла впливати своєю поставою й на великі справи.

Трудно сказати це про знаменний 1918-тий рік. Ще не прослідженi всі його течії. А жінка й мати ще більше захована в тіні, як політичні чи освітні діячі. Тому сягаємо за одною із них, що стояла у світлі дня й яскраво засвідчила про свої державницькі спромоги. Своєю тільки постаттю вона говорила про тисячі інших, що йшли її слідами.

Людмила Старицька-Черняхвіська широко відома нашій спільноті. Вона громадська діячка і талановитий драматург, вона вчений дослідник і здібний журналіст. Її тісна співпраця з батьком, співтворцем українського театру, вводить її ще молодою у світ наших культурних інтересів, а приязнь із Лесею Українкою закріплює її в тому. Та найбільше світла кинув на неї процес Спілки Визволення України. Там, на лаві підсудних Людмила Старицька-Черняхівська виявила стільки громадської мужности, боронила себе і своїх товаришів недолі так уміло, що її поставу можна назвати зразковою. І тому в пам'яті вона зосталась передусім як громадсько-політична діячка державницького маштабу.

Але вдача її виказувала й інші риси. Глибоко засіло в ній материнське чуття, що підтримувало кожен її почин. Щире зрозуміння, сполучене з бистрим, орієнтаційним змислом, рішало нераз про той чи інших крок. Зрозуміння чужого нещастя й охота допомогти переважувала нераз інші пляни.

Численні її почини доказують це. Хто знає, що ще молоденькою гімназисткою вона перейняла опіку над своєю великою родиною? Михайло Старицький із дочкою Марією їздив із театром, а молода Люда була тоді опорою всім. Окрім хворої матері ще були дідуньо й бабуня Лисенки та молодші сестра і брат. Всі оглядались на неї й вірили, що "Люда порадить". І коли закінчила гімназію, не думала

Людмила Старицька-Черняхівська

про власну освіту, а поїхала ґувернанткою, щоб заробити грошей для родини.

І так у дальшому житті вона стала опорою хворого батька, прибіжищем молодих талантів, опікункою мистців. А коли вибухла війна, розгорнулась ця її риса і в іншому напрямку. Новостворений шпиталь в українському клюбі, біженці з окупованих земель, а врешті закладники з Галичини — все це вимагало негайної помочі й опіки. І Людмила Старицька-Черняхівська щедро давала її, не жаліючи засобів і сил. Коли ж умовини вимагали того, вона пустилась у довгу подорож на Сибір, щоб піддержати наших засланців.

Наш зрив впровадив її зразу в державнотворчий центр — Центральну Раду. Вона стала також членом виконного органу — Малої Ради. І її головний чин того часу знов був подиктований щирим, материнським розсудком. Разом із Зінаїдою Мірною вона зорганізувала й перевела у травні 1917 р. першу велику збірку на фонд Центральної Ради.

І тому зрозуміло, що саме вона привітала Симона Петлюру в Києві від Українського Клюбу. Вона була головою Клюбу і це була формальна причина для її виступу. Та вона була в даний мент господинею цієї землі, квітом її жіноцтва, що мав щастя і шану привітати переможця у столиці.

Дальше життя принесло Людмилі Михайлівній важкий удар. У часі великої чистки НКВД заарештувало й заслало дочку її Рону. Для матері почались митарства: від тюрми до тюрми, від слідчого до слідчого. І врешті велика подорож, що запровадила її знов

на Сибір. Колись вона їздила для братів-закладників, а сьогодні тягнулась з закривавленим серцем від лагеру до лагеру питатись про власну дочку.

Не добилась нічого. Мужньо продовжувала Людмила Михайлівна свої заходи. Надія побачити дочку підтримувала її і цим кріпилось материнське серце. Аж поки друга світова війна не принесла їй загладу.

І так відійшла ця велика українська мати. Невідомо, що в неї було більше — мистецький талант, громадсько - політичні дані чи її велике материнське серце. Можливо, що одне переважило друге й тому Людмила Старицька-Черняхівська не стала чільним мистцем чи політиком. Але вона стала видатною постаттю нашого Відродження, що залишила в ньому поважний слід.

А ми відчуваємо в ній велику українську матір. У році, коли завершується 90-ліття з дня її народження, згадуємо прикмети, якими вона наділяла суспільство й допомагала будувати Державу. Її дбайливий розсудок, її бистрий, ясний ум, її готовість служіння і теплоту її чуття. Це все вона щедро розсипала на своєму шляху, вкладаючи це свідомо в національне життя. І засвідчила, що може зробити для його розбудови українська мати.

АННА ФРАНКО-КЛЮЧКО

Мадонна

Недавно мені прийшлося брати участь у сумній церемонії похорону батька моєї невістки Наді, отця протоєрея Вишивана.

З всією родиною ми з самого ранку зайшли до церкви вислухати Панахиду по померлім.

Напроти вівтаря посеред церкви стояла домовина з відкритим віком. Я клякнула і відмовила молитву за померлого, потім встала, щоб поглянути в обличчя чоловіка, так добре мені знаного, що ще недавно усміхався до мене ласкаво з виразом доброти й резиґнації в очах. Нині лежав тут передо мною холодний, з забальзамованою маскою обличчя, немов закаменілий.

Так як оце холодне тіло, так само холодно стало в мене на душі.

Я відійшла від домовини, зайшла в лавку, поглянула по присутніх. Он, склоняючи залляте гіркими сльозами обличчя під чорним серпанком, стояла вдова. Ще останніми поглядами прощала того, що був їй добрим другом у щасті й нещасті. Коло неї, піддержуючи її, стояла доня Надійка, поруч неї її чоловік, мій син. Людей небагато, тільки знайомі і приятелі — робочий день.

До домовини підійшли священики з Владикою на чолі, — почалась правити Панахида. Читали по черзі з євангелії — Премудрість Божу — закінчуючи гуртовим співом.

Може тому, що не маю змоги часто бувати в церкві — Святиня Божа робить на мене за кожним разом сильне непереможне враження. Місце, де люди без хитрости й лукавства в глибокій вірі відкривають свою душу перед Всевишнім, словами молитви висказують те, в що вірили і перед чим клонили голови наші батьки і їх предки, вражає людину чимсь таємно містичним, а заразом і світло-виясненим.

Розглядаюсь незамітно по стінах — серце радіє, це ж наша українська автокефальна церква. Як багато значення скривається в цих словах. Церква і священство відігравало в житті нашого народу велику ролю, в його боротьбі за самостійність, за його права — і сьогодні незалежна від чужинецьких впливів народня церква з могутнім проявом його волі — і дальшою піддержкою в його змаганнях до повного освободження.

Он бачу святих, що нагадують нам сідоголових дідусів з нашої Батьківщини. Он князь св. Володимир і св. княгиня Ольга, черти лиць їх свідчать, що вони українські князі — на них же і староукраїнські одяги.

По обох боках вівтару хоругви прикрашені вузенькими вишивками по краях. Столики, столи і вівтарі, всюди куди глянь, окрашують ручники й накидки з вишивками.

В повітрі розноситься запах кадила, а на вівтарях і в руках присутніх горять свічки.

Священики міняються — один за другим бере в руки євангелію і читає...

Пастилеві делікатні відтінки красок на мальовилах по стінах, горіння маленьких свічечок навівають меланхолійний супокій і, здається, що ми всі тут присутні відійшли в далеку затишину, в котрій немає денної суєти і не чутно гамору великого модерного міста.

Найбільш уваги присвячую Іконостасові. Над ним видніє синє небо з золотистими зірками, а на тлі неба поміж зорями Господь, так як собі Його представляють всі народи світу впродовж тисяч літ.

Сам Іконостас мистецької роботи, зверху позолочене прозірчасте мереживо, різьблене в дереві листя біблійної рослини аканту і її цвіту.

З обох боків воріт два образи, один Ісуса Христа, а другий Матері Божої. Я глянула на оба образи і стала слухати нову Євангелію, що її став читати знов інший священик.

За хвилину заставило мене щось глянути знов на образ Матері з Дитятком, але цим разом мої очі задержались на нім довго й мимохіть я забула про все — і похорон, і присутніх людей, і домовину.

Постать Матері Божої менша за жіночу, але це не разило, а навпаки надавало їй більшої ніжности і тендітности. Тоненькими пальчиками ледве дотикалась Дитяти, а тяжка

золототкана тканина становила немов рамки для її ніжної постаті. Та я в першу чергу задивилась в божественне обличчя Мадонни. Який мистець міг створити щось так досконалого, не тільки в красі, але і в виразі черт?

Її очі це були очі Мадонни Рафаеля, але ж це не були ці самі очі, котрі я бачила на оригінальнім полотні в Дрездені. Там прекрасні очі Матері були затінені глибоким смутком, бо Мати вже боліла над Немовлятком, знаючи Його судьбу. А тут дивились на мене немов живі очі повні надземської радости. Около її ніжно закроєних уст іграла усмішка, майже така таємна як у Монни Лізи да Вінчі, але на обличчі Монни Лізи ця усмішка була надто жіноча, а тут ця таємничість була ангельська, а погляд очей робив цю усмішку таємно-радісною.

Я вдивлялась в оце обличчя Мадонни, в кожну його рисочку і щобільше, я в нього вдивлялась, то щобільше ставало воно в моїх очах прекрасним і живим, немов би із-за тої оболони з полотна пробивалась і просвічувалась живуча постать, що поглядає лагідно й радісно на мене, немов осяює мою душу.

І в моїй душі стала творитись молитва — гаряча, повна віри й любови. Я молила в Неї, в Мадонни, хоч одну каплю роси з Її безгранично добрих радісних очей, щоб оживила вона мою життям стомлену душу. І моя душа, немов присипана попелом смутку й горя, стрясала з себе турботи, журбу і сльози. Мені ставало легше і світліше.

Приголомшена цим діянням я повернулась назад до дійсности.

Я обвела очима присутніх, схопила нитку читаної Євангелії і доторкаючись злегенька рамени моєї невістки, сказала їй: "Поглянь на Мадонну, чи бачиш, що її обличчя немов живе". Вона поглянула на образ і сказала: "Гарний образ" — та далі молилась, читаючи з книжечки.

Я знову стала проводити очима по Іконостасі і нараз серед золотого листя аканту я виразно побачила вирізьблений герб України — тризуб з вістрям меча піднесеним у гору. Це меч, що мав взяти військо України в свої сильні руки, щоб зачати святу війну проти диявола. І нараз десь пропав мій біль, моє власне горе стало таке незначне й маленьке в порівнянні з горем, що його страждає наш народ. Я припала на коліна, і звернувши знову мої очі до світлого обличчя Непорочної, стала всією моєю душею, всім моїм серцем молитись за кращу долю нашої Матері України і її нещасних діток. Я й не замітила як сльози розніжнення і глибокого почуття спливали по моїм обличчі.

Панахида доходила до кінця, ще прощальні слова священика, що прощав родину і світ в імені померлого, а потім слова Владики: "Приступіть і положіть послідне цілування"...

Я підійшла до вдови, що ніяк не могла відірвати останнього погляду від покійного, обіймила її та відвела на бік.

Домовину закрито, за нею стали виходити люди з церкви.

Я виходила з ними з незабутнім і незатертим образом предоброї Мадонни в моїй душі, і каплею мов чиста роса радости в моїм серці.

В ІРАКУ ЖІНКИ ДІСТАЛИ ПРАВО ГОЛОСУВАННЯ

Недавно іракський парлямент затвердив додаток до конституції, за яким повнолітні жінки в Іраку, які мають хоч би лиш нижчу освіту, дістали на рівні з чоловіками політичні права, себто — пасивне й активне виборче право. Таким чином Ірак став 5-ою з черги арабською державою, де жінки здобули політичні права.

М. Ї. МАНДРИКА

ВЕСНА

Ні я, ні дух мій — не спимо,
А надворі гуляє вітер...
Солодка ніч... дощу ждемо
На килим трав і ранні квіти.

Наш сад мовчить, бо птахи сплять
Щоб заспівать перед світанком
І Сонце-Радість привітать
Новим і чистим раннім-ранком.

Та сон пішов коло вікон,
І мрії любі стали снами:
І став життям чарівний сон,
Всипав знов наш шлях цвітами.

Сон чи безсмертя?... Але знов,
Прокинулись пташки, як море,
І раптом вдарилася кров
Прибоєм моря в серце хворе.

І сон розвіявсь... стала яв
Така болюча, нестерпима:
Твої весняні дні згадав,
Сад, квіти і пісні пташині.

О, скілько ніжности було
В твоїй душі, словах, жаданнях,
Коли усе росло, цвіло,
Щоб радість дать тобі в прощаннях.

І ти пішла у тихім сні,
У співах саду між цвітами
На зустріч радісній весні,
Политій гіркими сльозами.

І от не чуть твоїх слідів,
Ні дотику руки, дихання,
Ні музики думок і слів
Крізь всі ці ночі сподівання...

О. КОНОНЕНКО-ТРОФИМОВСЬКА

А за що купити?

В ЗДАмерики на початку року виходить багато відомих статистичних збірників, як також інформаційних збірників, що містять багато цікавого матеріялу, а зокрема з соціялогічних та економічних питань.

Це дає нам нагоду звернутись до завжди актуального питання порівняння досягнень двох потуг — ЗДА та СССР, особливо після того, як з появою "Спутніків", світ нібито признав зверхність СССР в науково-технічних галузях. Пишаючись своїми досягненнями, комуністи не можуть скрити провалів на сільсько-господарському та харчовому фронті і перед ними все стоять питання наздогнати та перегнати ЗДА в продукції хліба, м'яса та сала.

Совєтські статистичні дані проходять дуже скупо через заслону. Але відомості про вартість життя все доходили від кореспондентів та подорожуючих різних політичних напрямків, а тому зведені й проконтрольовані вони можуть вважатись за правдиві й ми ними користуємось.

Прагнення дати населенню більше м'яса й товщів цілком оправдане, а рівняння до ЗДА в розумінні характеру споживання харчів навряд чи скоро може бути досягнене.

Американці вживають дуже багато м'яса і товщів та мають тенденцію збільшувати його на рахунок зменшення хлібних продуктів та картоплі, доходячи в 1957 році до вживання 235 грамів м'яса на душу на день.

Коли б у большевиків була досягнута достатня кількість м'яса та товщів, населення не могло б його вживати через дорожнечу та необхідність задовольняти й інші потреби. Зменшити ціни комуністичний уряд не може, бо зиски йому необхідні на надмірні витрати на військові та технічні потреби. При якісній їжі в Америці, що включає в собі багато протеїни, товщів та є така різноманітна, вона доступна для найменше заробляючого робітника.

Довідник 1958 року "Information please" дає таблицю, що вміщує дані про потрібний час для придбання основних харчових продуктів у 13-ох країнах. Найнижчий для цього час потрібний у ЗДА та в Канаді. Зрозуміло, що вимірник часу не стійкий та залежний від політичних ситуацій — грошовий є найбільш показовий.

Час потрібної роботи для придбання харчів в СССР найбільший на найнеобхідніші продукти.

Не кажучи про каву, чай і риж, які можна замінити сурогатами та яких не вживає село та які є імпортовані (хоч на Кавказі росте свій чай), ціни муки та картоплі більші в 7-8 разів, а м'ясо, риби та товщ в десятки разів. Цукор, що був завжди предметом експорту, дорожчий від американського в 46 разів.

Ця дорожнеча не є наслідком попиту й подачі, а свавільним (незалежним від ціно-обрадуючих чинників) державним встановленням цін, найбільшим складником яких є податок з обігу, себто не прямий податок, що найтяжче лягає на найменш заробляючу частину населення.

Перераховуючи цей матеріял у річному розрізі, щоб зробити дальші порівняння, бачимо, що пересічний робітник в ЗДА для прохарчування себе повинен виробити в році 132 години, а совєтський 1501 годин. Американський робітник, працюючи 40 годин в тиждень має в році 2080 оплачених годин, а совєтський, працюючи 48 годин, 2496 оплачених годин.

Таким чином на родину з 4-ох осіб американець мусить виробити 528 годин, себто 25.4% зароблених годин, а совєтський на одного себе 60%, а на родину з 4-ох осіб мусів би працювати 6,000 годин на рік, себто в родині повинні працювати й батько й мати. Совєтські гасла про розкріпачення жінки, про повну рівноправність та інше, базовані не на ідеалах, а на конечності прохарчувати родину й дати жінці навантаження крім непосильної роботи, ще й працю біля дітей та в хаті. Правда ми взяли ті споживчі товари й якість, які вживає середній американець, але й не хлібом єдиним живе людина, й на рахунок гіршого харчування двоє працюючих з родини в СССР з гріхом пополовині задовольняють потреби в одязі, мешканні, транспортуванні та ін.

У совєтської родини нема витрат на медичну допомогу, а витрати на житлові потреби й хатнє господарство менші, як в американської родини, але витрат на рефреджератори, пральні машини, пилососи, мікстери та інше ще нема.

Большевики, коли торкаються рівня життя в ЗДА, оперують досі тим, що було на кінці 19 віку, затуляючи очі на величезні надбання робітничого клясу та інших працюючих впродовж останніх 50 років.

ДВІ УКРАЇНКИ БРАЛИ УЧАСТЬ У МАЛЯРСЬКІЙ ВИСТАВІ

У просторих залях бібліотеки Манітобського університету відбулася 25 березня малярська виставка студентів і студенток факультету мистецтва.

У виставці брали участь дві українки — Дарія Зельська і Христина Навроцька, колишні учениці малярської школи проф. К. Антонович у Вінніпеґу.

Є. ДАНИЛЯК

ВРАЖЕННЯ З ПОДОРОЖІ ПО ЕВРОПІ

(Докінчення)

Зближалась головна ціль моєї подорожі — єрейське свячення мого сина. Ця подія відбулася 13 жовтня, 1957 р. Того дня отримали єрейське свячення два другі дияконн, оо. Тисак та Миколів. Для мене це було велике переживання. Я була одинока мати присутня на свячені, бо матері других двох отців живуть на Рідних Землях за залізною заслоною і тому не могли бути присутніми на так великому торжестві своїх синів. Того ж самого дня відбулося свячення 8-ох дияконів, а з матерів була присутня одна тільки, п. Слободян.

В 8-ій год. вранці почалась архиерейська Служба Божа, відслужена Впреосв. митрополитом Кир Максимом Германюком в сослуженні о. д-ра Ю. Федерова з Торонта та о. Хемія. Каплиця була заповнена українцями, що живуть у Римі, священиками, питомцями, сестрами обох курій, учасниками малої семінарії та учасниками конґресу. В другій частині Служби Божої о. ректор Назарко з засвіченою свічкою в руці представив трьох дияконів, які мали приступити до свяченя на отців-священиків. Для молодого священика, і для його рідні, архиєрейське свяченя є великим пережиттям. Молодий священик усвідомлює собі який великий і відповідальний обов'язок бере на себе. Все своє життя віддає на службу Богові та своєму народові. Найбільш зворушлива хвилина, яку я пережила, була тоді коли син, стискаючи мені голову, передав Боже благословення. А ще більше зворушення і жаль огорнули мене, коли я гляділа на двох других отців, що не мали змоги уділити єрейського благословення своїм матерям.

По Службі Божій о. віцеректор Великий попросив усіх на спільну трапезу, яку приготовили в колеґії Сестри Служебниці. Велику приємність зробили мені ґратуляції сестри генеральші Ґертруди з Канади, п-ні О. Коновалець і її сина Юрія та голови Домініяльної Управи ЛУКЖ, п. Кравс.

Бенкет відбувався у двох великих кімнатах. В одній було саме духовенство з високими церковними достойниками, митрополитом Кир Максимом Германюком, архиепископом Кир Іваном Бучком і іншими, а в другій кімнаті була ріцня новосвячених отців та приятелі, що були на конґресі. Те все відбувалося під наглядом о. віцеректора Великого. Після бенкету брали групові світлини та переводили веселий час на спільних розмовах.

В понеділок, 14 жовтня всі три новосвячені отці мали перші Служби Божі в церкві св. Петра. Син з о. д-ром Федоровим відправив Службу Божу на гробі св. Петра. Опісля при тім самім престолі відправляв о. Тисак, а о. Миколів мав Службу Божу при престолі св. Григорія.

У вівторок відбулась друга Служба Божа всіх трьох священиків в церкві "Maria Madgiore". Ця церква збудована папою Ліборіосом. Леґенда подає, що папа 4 серпня 532 р. мав сон, що впав сніг на Рим. На другий день знайшов місце покрите снігом. Це було чудо. Папа на снігу зробив плян і побудував церкву, яку назвав "Марія Снігу". В середині церква вдекорована мозаїкою.

В середу рано нозосвячені отці мали Служби Божі в церквах св. Альфонса, оо. Редемптористів і Матері Божої Неустаючої Помочі. Впродовж дня ми оглядали місто, а вночі о год. 12-ій виїхали до Венеції. Вона цікава тим, що побудована на островах з електричним освітленням так як місто на суші. Хоч місто побудоване на воді, то все ж таки там є чудові церкви, багато більших будівель, фабрики, школи, крамниці та інше., а в додатку багато голубів.

В суботу ми вибралися до Міляно, а тому, що тоді падав дощ, побачили тільки кілька церков. Того самого дня ввечорі, попрощавшись з сином, ми виїхали до Парижу. Тут стрінули о. Левенця, о. Вандемоля, п-во Гринюків та Максимових, які нас щиро вітали та помогли нам оглянути Париж. Ми були в королівськім замку у Версаї, бачили музей, вежу Айфля, церкви та місто назовні вдень і вночі.

Після трьох днів побуту ми подались до пристані. Там попрощали Европу та поїхали назад до Ню-Йорку. Поворот був досить невигідний, бо шаліли великі вітри, сильно кидало кораблем і багато людей через це хворіло на морську хворобу.

Порівнюючи Европу з Америкою, можна бачити різниці на кожному місці, особливо в порівнянні з великим добробутом цієї країни.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Н. Мудрик-Мриц: СВІТАНКИ І СУМЕРКИ. Збірка Колисанок. Музика Іванни Шмериковської-Приймової. Мистецьке оформлення авторки, Н. Мудрик-Мриц. Друковано в Канаді 1958 р.

У книжечці 10 колисанок і ноти до них. Книжечка не друкована, а відбита з кліш. До кожної колисанки — ілюстрація, біля кожного вірша картинка, зв'язана темою з віршиком, на долині заставка. У тексті букви також прикрашені, чи то метеликами, чи зірками, чи птичками, чи квітами. Всі ті образки повні фантазії, виконані в українськім народнім дусі. Ось зірка — це дитина у довгій вишиваній сорочечці, ось сонечко — це дівчина в народньому вбранні, а довкруги її голови діядема з сонця, вечір — це гуцулик грає на сопілці на місяці молодику, а нічка — це українська красуня, що пливе на місяці, веслуючи у хмаринках.

Текст це колисанки повні ніжного чару материнства, оповитого поезією і бажанням привернути сонце, місяць і зорі до своєї дитини, "щоб доля хлоп'ятчкова квіткою розквітла".

Книжечка така, що її мило взяти в руки кожній мамі, кожному братчикові й кожній сестричці.

Є. В.

ІВАННА САВИЦЬКА

ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАРІЇ

ПЕРЕД ОБРАЗОМ МАРІЇ
СВІТЛО ЛЯМПОЧКИ ГОРИТЬ,
ХТОСЬ ВНИЗУ ПОКЛАВ ЛЕЛІЇ,
ХТОСЬ ТАМ МОЛИТЬСЯ, КЛЯЧИТЬ.

ЦЕ ДІТОК МАЛИХ ГРОМАДКА
ШЛЕ ГАРЯЧІ МОЛИТВИ
І ЗА МАМУ І ЗА ТАТКА:
"БОЖА МАТИ ПОМОЖИ!"

І ПРЕЧИСТА, ДОБРА МАТИ
УСМІХАЄСЬ ДО ДІТОК.
ПОВНА ЛАСК І БЛАГОДАТИ,
СЕРЕД ПОВЕНІ КВІТОК.

СЕРЦЕ МАМИ

ДЕ СЕРЦЕ МАМИ ТЕПЛЕ, ГОЛУБИНЕ,
ТАМ РАЙ ЗЕМНИЙ ЗОРІЄ-ПРОМЕНІЄ,
ТАМ ТИХЕ ЩАСТЯ У ДУШІ ДИТИНИ,
ТАМ РОЗЦВІТАЮТЬ СРІБНІ СНИ І МРІЇ.
ЇЇ ПОСЛАВ ГОСПОДЬ НА ЗЕМЛЮ ДІТЯМ
ЗА АНГЕЛА, ЗА СТОРОЖА, ЗА ДРУГА —
ВОНА ОДНА, ОДНА НА ВСЬОМУ СВІТІ,
ЇЇ НІКОЛИ НЕ ЗАСТУПИТЬ ДРУГА.

Р. З.

УЛЯНА КРАВЧЕНКО

НА СВЯТО МАТУСІ

ОЙ, ЯКА Ж БО, ТИ, МАТУСЮ,
ДОРОГА ТА МИЛА,
ТОГО СЛОВЕЧКОМ СКАЗАТИ
НЕ МОЯ ЩЕ СИЛА.

ЩО ТЕ СОНЕЧКО НА НЕБІ,
В ЛУЗІ КВІТКА КРАСНА,
ЦЕ МАТУСЯ В НАШІЙ ХАТІ —
ДОБРА ВСЕ ТА ЯСНА...

ЯСНЕ СОНЦЕ СВІТИТЬ З НЕБА,
ВЕСЕЛИТЬ ТА ГРІЄ, —
В РІДНІЙ ХАТІ ПРИ МАТУСІ
КОЖНЕ З НАС РАДІЄ.

ПІД ОПІКОЮ МАТУСІ
ВЕСЕЛО ГУЛЯЮ —
ЩО ЦЕ ХОЛОД, ЩО ЦЕ ГОЛОД,
ЩО БІДА — НЕ ЗНАЮ...

НАД УСІХ, НАД ВСЕ У СВІТІ
МАТІНКУ КОХАЮ,
А В ОЦЕ ВЕЛИКЕ СВЯТО
ГАРАЗДОМ ВІТАЮ:

БЕЗ ЖУРБИ ТА Й У ЗДОРОВ'Ї
ЖИТИ ДАЙ ВАМ, БОЖЕ!
А ВІДДЯЧИТИСЬ МАТУСІ
БОГ МЕНІ ПОМОЖЕ!

Біле вушко

Біле Вушко це ім'я маленького зайчика. Так назвала його мама, бо одно вушко зайчик мав біле а друге, як у всіх зайчиків, сіреньке.

Біле Вушко був зайчик швидкий і відважний. Всюди любив побувати, все знати що робиться навкруги хатинки, де він народився. Часто й мами не слухав, вибігав на полянку, коли бігали собаки або йшов стрілець з рушницею.

Ось учора Біле Вушко знов не послухало матусі й побігло в садок, заглянуло до погреба (пивниці), де складають зеленину на продаж і там побачило в купці свіженькі гарні моркви. Не могло витримати, щоб не поласувати солодкими корінцями. Наїлося, а тепер лежить хворе.

Захворіло, бо то були моркви посипані отруєю проти щурів.

— "Мамочка кохана, не гнівайся на мене. Я більше не буду неслухняним" — так казало Біле Вушко й плакало.

А бідна мама лежала коло свого синочка й не могла дивитися на його муки.

— "Мамочко, водички, хоч трохи дайте водички. Пече мене в середині. Не витримаю".

Стара зайчиха з великим страхом вилізла з ями, з-під зваленого дерева й побігла зірвати листок капусти.

Біле Вушко лежало ледве живе. З трудом погризло трохи й наче стало йому легше.

Як тільки стемніло, мама побігла десь далеко по травичку — це лік, який уживають зайчики при своїх недугах. Може той лік буде помічним для її хворого синочка, думала. Принесла, дала з'їсти й Біле Вушко вернуло, що було в шлунку. Матуся тішилася й була певна, що цим разом урятує свого синочка.

Вона була певна, що Біле Вушко буде тепер обережне й буде слухняне.

В. К.

Т. ДМИТРЕНКО

КНЯЗЕНКО ЗАБАВИ

(КАЗОЧКА)

(Продовження)

— "ДЯКУЮ ТОБІ, ВОДИЦЕ! —
СКАЗАЛА МАРУСЯ.
ТЕПЕР ДО ЧАЙНИЧЕНКА
ЧЕМНЕНЬКО ОЗВУСЯ:

— ОЙ ЧАЙНИЧКУ, ЧАЙНИЧЕНКУ! —
МАРУСЯ СКАЗАЛА,
ДАЙ ЖЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".

ТОДІ ЧАЙНИК МАРУСЕНЦІ
ТА ВІДПОВІВ У ПІСОНЦІ:
— "Я СОБІ ЧАЙНИЧОК,
НЕВЕЛИЧКИЙ КОЗАЧОК.

СКАЖИ МЕНІ: ТЕПЛИЙ ЧАЙ
У ГОРНЯТА НАЛИВАЙ!
ТО Я СЛУЖБУ СВОЮ ЗНАЮ,
І ЧАЙ ЗАРАЗ НАЛИВАЮ.

ОСЬ І ВСЕ, ЩО МОЖУ Я,
БІЛЬШ НЕ СИЛА МОЯ.
ЙДИ, МАРУСЮ МИЛЕНЬКА,
ДО ГОРНЯТКА, СЕРДЕНЬКО".

— "ДЯКУЮ ТОБІ, ЧАЙНИКУ! —
СКАЗАЛА МАРУСЯ,
ТЕПЕР Я ДО ГОРНЯТКА
ЧЕМНЕНЬКО ОЗВУСЯ".

"ОЙ ГОРНЯТКО, ГОРНЯТОНЬКО!
МАРУСЯ СКАЗАЛА,
ДАЙ ЖЕ МЕНІ ТОВАРИША,
ЩОБ Я НЕ СКУЧАЛА".

ТОДІ ГОРНЯ МАРУСЕНЦІ
ВІДПОВІЛО У ПІСОНЦІ:
"Я ГОРНЯТКО МАЛЕНЬКЕ,
ТА ЗАТЕ Я ВАЖНЕНЬКЕ.

ЧИ ТО ХОЧЕШ ВОДИЦІ,
ЩО ПРИНЕСЛА З КРИНИЦІ,
ЧИ ТО МОЛОКО СВІЖЕНЬКЕ,
ЧИ ПАРЕНЕ ТА ТЕПЛЕНЬКЕ.

ЧИ ЗАПАХНЕ ТОБІ ЧАЙ —
ВСЕ ГОРНЯ У РУКАХ МАЙ!
ТИМ СЛУЖИТИ МОЖУ Я,
БІЛЬШЕ НЕ СИЛА МОЯ.

ПОСПИТАЙ, МАРУСЕНЬКО,
СТОЛИЧЕНКА, СЕРДЕНЬКО!"
"ДЯКУЮ ТОБІ, ГОРНЯТКО! —
СКАЗАЛА МАРУСЯ,

ТЕПЕР ЖЕ Я ДО СТОЛИКА
ЧЕМНЕНЬКО ОЗВУСЯ:
ОЙ СТОЛИКУ, СТОЛИЧЕНКУ, —
МАРУСЯ СКАЗАЛА.

(Далі буде)

Mothers and their influence

"Character is formed not by laws, commands and decrees but by quiet influence, suggestions and personal guidance." — L. L. Burton. What a true statement! Who are the architects of their children's future? Mothers! What word is first spoken by an infant in one of almost two thousand dialects? The beautiful, melodious, lovely word, "Mother!" Mothers make up one-half of the world; each daughter born becomes a prospective mother. These millions of mothers are the builders of nations. Yet how many mothers are ideal mothers? There are so many, many important aspects of good motherhood.

Whenever we refer to a mother, automatically the question is asked, "What kind of mother is she? A good mother? A patient mother? A respected mother? A conscientious mother? An understanding mother An encouraging mother? A progressive mother? A good homemaker? A good wife? What is she like? How much has a mother done for her children? One has but to look at families of friends and neighbours and these questions will be answered, for "as are the children, so are the parents"; Or, "as are the parents, so are the children." How many of the millions are true, ideal mothers who have greatly influenced their children to great achievements and high places in the world?

It is true that there are many such ideal mothers. One has but to read biographies, to meet with or hear about various families in one's community and one will realize how many men attribute their success, their high education to their mothers. Yes, there are many mothers who are outstanding for their great influence upon their children.

Amongst the many ethnic groups, the Ukrainian mothers have brought up their children the best way they could. They have worked hard and despite financial and other shortcomings, have tried to give their sons and daughters the best of everything that was within their means, in many cases, making great personal sacrifices to do this.

A Ukrainian mother understands many things about her children. She knows her responsibility in the great task of bringing up well her children. She not only cares for her children's physical needs by clothing and feeding them, but she works hard to send them to school to acquire a good education. Ukrainian mothers build the characters of their children at home by teaching them to respect everything and everybody. From infancy, children are taught obedience, humility, tolerance, friendliness, good manners, good thinking, religion; appreciation and love of their national culture — Ukrainian traditions, customs, music, songs, language and responsibility towards their parents and elders. In every family domain the guiding hand, the driving force, the encouraging voice, the very Sun—is Mother!

In the past, even when schools were few and miles away from a homestead, there were still great leaders, heroes, writers, musicians and poets in every country. Who were responsible for such great men in their midst? Mothers! A wise mother and a good mother, would take her son or daughter on her knees and teach them all that she knew and inspire them with her great interest and ambition to do great things in life. There are many, many examples of the influence that mothers exerted upon their children by their patient teachings.

When Abraham Lincoln's stepmother, first set eyes on the ten-year old Abe and read his great hunger for a mother's love, she held out her arms to him and silently prayed, "God, may I be a real mother to this lonely boy." That was the beginning of a new life for Abe.

In his eleventh year, when Abe first expressed the idea of going to a school eight miles from home, his father said, "I don't see any use in all this readin' and writin'. What's the good of it?" But Sarah Lincoln, despite Tom's protestations, answered, "When the work is done, then Abe Shall go to school." And he did. He walked eight miles every day to and from school to learn readin' and writin'.

Later, when he began to read passages from Pilgrim's Progress, Arabian Nights, Robinson Crusoe, Aesop's Fables, while Sarah listened attentively to his reading, he would pause and ask, "What does this mean?" She regretted her own lack of education, but she listened patiently to his own explanations and interpretations and nodded in agreement. She so wanted to have Abe fulfill the ambitions which stirred him, that they also became a driving force in Sarah Lincoln's life. She watched, worried, cared for him throughout these trying studions years. Abe always came home to tell his mother everything and talked to her about his ideas and opinions. She listened. She was his great inspiration!

When Abraham years later, was elected president of the United States in 1860, he came home with a present for his mother. There was always great joy and happiness in their brief re-unions. Shortly after, when he was to leave her for the last time, Abe's eyes sought her teardimmed ones; once again, great and deep love overflowed her heart as it did long ago, when he was a little boy and found in his new mother the great mother-love that had so enriched his life and made him what he was—a great leader of his people, a great president!

Let us look at another mother who moulded her son's character when he was but a child and through her teachings and encouragement he too, overcame difficulties and fulfilled his life's ambition.

A mother had one son who wanted to travel

and settle in a large city where he could further his studies. Before he left she said, "Son, wherever you go, do not forget to pray. Work hard. Save your money. Respect those whom you meet. Never be ashamed of your own family and people. Remember though poor, we are a respected family in our community. Earn the same respect of your friends and co-workers. Set a good example. Remember all that I have taught you since childhood days. Live as you know I would want you to live amongst men. If you will follow all my teachings, I am sure, that you will make us very proud of you."

The son left for a new city. He worked diligently. He carried with him his mother's treasure words. These teachings were like the Lord's Commandments. They were ever before him! Years passed. Finally came the day when he was graduating with the highest degree from a University. He sent for his mother.

A few days before the mother's arrival, students arranged a social evening when all graduates could bring their friends. As the son and mother entered the room, the students looked at them with curiosity and interest. "Who is that strange, quaint old lady?" asked one, amusingly. One made a flippant remark that she looked out of place in this fine gathering. Another one trying to be facetious said, "Perhaps, she is the wife of a great man with a title."

The son had been talking to his mother, but he heard this last remark and realized they were the object of great interest. He stepped forward, bowed to them and answered, "Yes, my friends, this grey, old lady has a title—the greatest title in the world—this is my Mother; On account of her early teachings before I left home I made my way in the world. Who brought me here in the first place? My Mother!"

The group of young people bowed their heads in shame. They had behaved badly. She smiled at them understandingly. Yes, there stood a great lady, a proud mother, a worthy mother of a worthy son! The mother looked at her son with love and pride. He had fulfilled his ambitions and those of his mother.

Yes, mothers have a great influence on their children. Almost from the moment they say, "Mama", she begins to build their characters. Only a mother of great wisdom, patience, faith and encouragement could make a son believe in himself and all her teachings, though she be thousands of miles away, will always be with him. Had it not been for such great mothers, there would never been famous men in the world; there would not have been great heroes, great scientists and docfors, great philosophers and great leaders in the world.

On this Mother's Day, May 11th, 1958, may all mothers be blessed with many years of good health to carry on their all-important and wonderful work in their homes, influencing their children to bring great honors and pride to their families, people and country.

A Very Happy Mother's Day to Mothers, everywhere! **Halia Hawryluk Charney**

GRACE E. KAYE-KYSILEWSKY

Settling down

Reminiscences about the late Madam O. Kysilewska who passed away March 29th, 1956

(Continuation from March issue)

It was a strange feeling when the tension which kept us spellbound for almost three years suddenly disappeared. We breathed with relief but almost immediately there came up the question; will Mother have any difficulty in settling down in the new country? What should we do to assist her in the adjustment? To my great surprise she immediately "felt at home" in Canada. I discovered that she had literally hundreds of old friends across the country, not counting the new immigrants whom she met in Europe and in the various refugee camps. Immediately on her arrival the mail started to pour in from all places. But there was a "but". Ottawa is a beautiful administrative centre and pleasant enough to live for a civil servant or a busy member of parliament but for a person used to an active Ukrainian community life, to lectures, meetings, conferences and concerts, Ottawa was a disappointment, I thought. But mother reconciled herself cheerfully with the new situation and I never heard a word of complaint from her. Always smiling and of good cheer. With the help of her well-worn "little bible", a Ukrainian-English dictionary, she started a new life at eighty, as the press reporter who came to interview her, put it.

Her room at 90 Ossington was her own little world, it was her study, reception room, and sanctuary. It was the sunniest room in the house, facing the garden and beyond it, only one short block away, one could see the quiet waters of the lovely Rideau River bordered with stately oak, ash, and other trees, and with green glades between them. Mother adored the view.

The river and the natural park on its banks was a veritable paradise for children during the summer. There was a sandy beach, a swimming place with diving boards and life guards. When on a hot day I and Olenka were ready for a dip in the cool waters of the Rideau, we called mother and she quickly packed her papers, retrieved from the brown satchel her slightly faded navy blue swimming suit and was ready to join us in the "expedition" (two blocks away). She loved the water and still more the company of her little grand-daughter.

We had other summer attractions also, only a few hundred steps from the bathing place was

a thick bush with a pleasant path leading to what we called "the wild strawberry patch", a natural park along the river, with long stretches of meadow land, thousands of wild flowers, boardered by stately old trees, with a lively brook in the ravine and millions of juicy wild strawberries in the thick grass. We often took mother (by car, to save her the walk through the bush) when she was not too busy "pysaty" and spent few hours in the "strawberry patch". The result was always a big jar of tasty berries which we either ate with cream or made into jam. The place has changed since... A boulevard was constructed right across our "strawberry patch", a big bridge was built across the river and the whole natural park became the 150-acres campus of Carleton University.

The little garden behind our house was a favourite place of our mother during the warm and sunny summer days, and as long as weather permitted she established her workshop in the shade of the honeysuckle and lilac trees in front of her tiny flower garden. She loved to attend to it herself and sometimes helped by her little grand-daughter Olenka who if not at "nana's" feet, was busy in the nearby sand box. Mother planted the amazing variety of flowers in that small garden in front of her easy chair and table with papers and old typewriter. There were zinnias, sweet peas, all kinds of carnations, some she called "Chinese carnations", flowers which opened in the evening and smelled sweetly in the whole garden. Nasturtiums formed the border and in the corners she planted "barvinok", which she said, reminded her of Kolomya. When the middle of the summer came, the flower garden was one mass of color and tended by the loving hand grew sky high, to my despair because it blocked my precious clothesline... All around the fence under the lilac bushes was a thick carpet of lilies-of-the-valley which she loved passionately. A little bunch of them was constantly on her writing table in her room, as long as they were in bloom.

Mother always remained in bed until 11 or 12, although she woke up very early and worked on her papers only with interruption for breakfast and when the mail arrived. She used to write her notes on innumerable bits of paper in order not to waste anything. We could never impress upon her that in Canada it was not necessary to open used envelopes and newspaper wrappings and to write her speeches or memoirs on them. But after so many years of privations and with only the bare necessities for one's use, a habit was formed which was to remain with mother until she was unable to see or use her own pen anymore.

Very often on those warm summer days I would serve our luncheon in the garden under the canopy which I rigged up over mother's chair to shield her eyes from the glaring sun and to give her a pleasant shade. There was also a "guest chair" near her, for visitors who might drop in to see her. They all knew where to find mother. Usually she continued to work until the light faded and the mosquitos began to invade her sanctuary. One could hear over the hum of the bees and mosquitos the loud rhythmic tap of the typewriter, like the hammering of the woodpecker. It stopped only on Olenka's call "vechera, Nana, proshoo"! the ritual call for supper which we always had in the dining room, mother presiding in her special chair.

There were days when she got tired of typing and writing, then she went gardening. She tried out suggestions written to her by her god-son, a trained agriculturist, and other gardening experts, friends who lived in the United States. New kinds of roses (we still have them in the garden), potted orange trees, varieties of stocks and tobacco plants, she accummulated them in all corners of the garden. Some days I had to watch carefully and persuade her gently to leave the strenuous work until the cool of the evening in fear that the sun may affect her.

Little Olenka playing by the sand box

After dinner, when the events of the day and all other things have been thoroughly discussed, mother would take a walk, or, if there was something worth while to see in the nearby cinema (she always consulted my opinion on plays and actors), off she went at a brisk pace, stamping time with her inseparable umbrella. She was using it discretely as a came but did not like to admit she needed one. Once I made a "faut pas" which I shall never forget. It was when mother's strength began to ebb. Her birthday was approaching and I thought a very appropriate present for her would be a good stout umbrella. And so I went to Murphy Gamble's department store and selected what I fancied would be an ideal life saver for her. With flourish and enthusiasm I presented to her the precious gift. I waited until she unwrapped the parcel, carefully and slowly. Eventually the black and brown object came into viev. She kissed me affectionately, inspected the umbrella and smiling sweetly said: "Gracie, dear, thank you very much for the lovely thought, but you do not present a lady with a man's umbrella, could we exchange it for a lady's parasol?" And so we did, mother selected her own favourite companion. The frame of it still remains to this day with us along with other of her cherished small personal articles.

ВІСТІ СФУЖО

СТУДІЙНІ ДНІ М. М. М.

З початком червня ц. р. Світовий Рух Матерей (М. М. М.) організує в Парижі тиждень Студійних Днів. Під гаслом "Куди прямуєш, мати?" розглянуть там усі проблеми, що виринають із теперішнього положення матері. На домагання СФУЖО встановлено окрему комісію, що видвигне на Студійних Днях проблеми матері-еміґрантки.

Українську делеґацію на Студійні Дні буде очолювати п. Ніна Коваленко, містоголова СФУЖО. У склад делеґації входить п. Наталя Гладій, яка виголосила доповідь на конґресі М. М. М. у Брюсселі та п. Люба Вітошинська, що брала участь у першому конґресі М. М. М. у Парижі.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЕЛЕОНОРОЮ РУЗВЕЛТ

По своєму повороті з СССР п. Рузвелт написала ряд статтей, у яких насвітлювала тамошнє життя. Тому, що вона спиралась у великій мірі на показових школах, амбуляторіях та гуртожитках, Союз Українок Америки запропонував їй подати своє насвітлення цієї дійсности. Пані Рузвелт запросила представниць СУА до свого мешкання у Ню-Йорку, щоб це передискутувати.

У дні 18 березня відбулась ця зустріч. Делегацію СУА очолювала п. Стефанія Пушкар, містоголова, а в склад її входили пп. Тетяна Горащенко, д-р Наталія Пазуняк і Олена Процюк. До співучасти запрошено, як фахівців д-ра Романа Осінчука і проф. Сергія Крашенінникова. У півторагодинній розмові розглянено різні проблеми життя СССР та передано п. Рузвелт письмові матеріяли.

ВИЇЗД ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ ДО ЕВРОПИ

Містоголова СФУЖО, п. Олена Лотоцька виїхала з кінцем березня на довший побут до Мюнхену. Як містоголова ЗУАДКомітету вона займатиметься у першу чергу справами европейської станиці у Мюнхені. Але одночасно зможе розглянути проблеми Об'єднання Українських Жінок, а зокрема навчальні станиці, що існують завдяки фондові "Мати й Дитина".

ВІСТІ З МУЗЕЮ ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ Й ОСВІТИ

ПИСАНКА НА ОСЕРЕДОК УКО

Українська православна церква св. Покрови в Бриджпорт, Коннектикот у ЗДА, настоятелем якої є о. І. Петриканин, надіслала $70.00, як писанку — дар на Осередок УКО. Помимо того, що дар несподіваний, за цим криється ще довга історія писання писанок.

Чотирнадцять років тому назад приїхала до Вінніпеґу зі ЗДА п. Катерина Нижанківська на похорон О. Кошиця. У Вінніпеґу в цей час перебувала відома з писання писанок п-і А. Рурик з Саскатуну, Саск., котра й показала п-і Нижанківській як писати писанки. Вернувшись додому в Бриджпорт, Конн. п. Нижанківська почала писати писанки, як також вчити інших цього мистецтва. З її легкої руки це мистецтво поширилось, коли учениці п. Нижанківської роз'їхались по інших містах ЗДА та Канади, де вони писали і вчили інших зацікавлених, як напр. в Шікаґо, Ілл., Вінніпеґу, Ман., Карнеґі, Па. і ін. В самому Бриджпорті, між іншим, зацікавлення писанками настільки поширилось, що почали робити приватні колекції писанок, яких мають тут уже декілька, а розголос про писанки пішов і до американської преси. Кожного року перед Великоднем почали з'являтися докладні статті про писанки зі світлинами писарчанок. Були виступи також на радіо та телевізії, як і виставки писанок місцевих українських колекторів.

Громада при православній церкві св. Покрови в Бриджпорті кожного року мала на Томину неділю традиційне "свячене", на котрому переводилась розігравка писанок, дохід з якої віддавали на народні цілі. Цього року настоятель церкви св. Покрови, о. І. Петриканин запропонував Управі церкви віддати дохід з розігравки писанок на Осередок Української Культури й Освіти у Вінніпеґу. Таким чином, те що почалось 14 років тому у Вінніпеґу, вернулось назад сюди тільки в іншій формі — підтримкою тієї установи, котра дбає про охорону нашої культури в усіх її виявах. Примір гідний наслідування.

Тетяна Кошиць,
управителька Архіву й Бібліотеки та Музею Осередку УКО.

ВПИСУЙТЕ МОЛОДЬ НА ЛІТНІ КУРСИ УКРАЇНОЗНАВСТВА В ВІННІПЕҐУ!

З кінцем лютого ц. р. закінчилися 9-ті з черги курси українознавства в Вечірньому Інституті Манітобського університету в Вінніпеґу, що тривали від вересня 1957 р. й були призначені для широких кіл громадянства.

Крім цих курсів відбуваються в Манітобському університеті кредитовані лекції української мови й літератури, які закінчилися в половині квітня ц. р. **На літні вакації, в місяцях липні й серпні, передбачається в Манітобському університеті чергові літні курси української мови й літератури,** які будуть вповні кредитовані. Вони призначені передусім для вчителів українознавства в державних і рідних школах Канади й Америки, а теж і для молоді від 18 літ угору. Українські батьки повинні подбати, щоб молодь взяла участь у цих курсах, пізнала рідну мову й культуру. Для позамісцевих є місце в унів. резиденції під доглядом академічної влади ("дін оф вимен" й "дін оф мен").

На літні курси Манітобського університету можна зголошуватися вже тепер на адресу: **Summer School, University of Manitoba, Winnipeg, Man.**

ВИШИВКОВИЙ БАЗАР У МЕЛБОРНІ

Дня 14 лютого 1958 р. в Українськім Домі в Мелборні (Австралія) відбувся один з наших вишивкових базарів заходом окремого Комітету у складі пань: М. Гриневич, С. Завалинської, Дранчук і п. З. Чоркавої. Цей базар був заплянований ще в 1957 р., однак його відкриття відложено аж до приїзду до Мелборну Високодостойного Гостя, Митрополита Кир Максима Германюка.

Перед входом до Українського Дому вітав Владику хлібом-сіллю і короткою промовою голова Української Громади Вікторії — п. О. Нагірний. Владика перетяв у дверях до виставової залі синьо-жовту ленту і виголосив знаменну промову про вагу і значення українського народнього мистецтва, як показника нашої старої культури. Достойний Гість заохотив наше жіноцтво плекати наше народнє мистецтво, головно вишивкарство, а всіх наших людей заохотив купувати виставлені вишивки і різьбу, бо дохід призначений на фонд будови церкви. Місцевий душпастир, о. д-р І. Прашко, підніс великі заслуги членів Комітету і всіх тих, що вишивали і різьбили та закликав розкупити всі експонати. Голова Комітету будови церкви, п. М. Тройнар, подякував усім тим, що причинилися до влаштування базару, зокрема Владиці за відкриття і прегарне вступне слово.

Ця гарна імпреза, а особливо особа такого рідкого і Достойного Гостя, притягнула до Українського Дому біля 300 осіб, що з великим зацікавленням оглядали виставлені вишивки і різьбу. Було 125 вишивок роботи около 90 жінок і різьби п. П. Сороки, п. О. Івасівки і п. З. Цоркавого (рами до картин, альбоми і тарілки). Митрополит живо інтересувався виставленими експонатами, інформувався у членів Комітету і поодиноких пань та був захоплений прегарними зразками нашого народнього мистецтва. З вишивок найбільше було серветок, рушників, сорочок, головно дитячих, подушчинок, були скатерті, блюзки тощо. Видно було взори з різних українських земель.

Митрополит Кир Максим оглядає мистецькі вироби на Вишивковім Базарі в Мелборні. Зліва о. д-р І. Прашко, зправа п. Марія Гриневич, голова Базарового Комітету.

Комітетові Вишивкового Базару, всім, що вишивали, різьбили, помагали й розкупили експонати, належиться щира подяка, бо вони причинилися до збільшення фонду будови української католицької церкви в Мелборні.

Іванна Дурбак

Митрополит Кир Максим Германюк з членками Союзу Українок Австралії після прийняття в Сиднеї.

ЗА КРАСУ І МОЛОДІСТЬ

ПРО КУПЕЛІ

Для багатьох жінок найприємнішою частиною плекання краси є купіль; що більш пахуча і непоспішна, то приємніша.

Хоча препарати до купелі — пахучі мила, кришталі, пудер до тіла, туалетна вода чи колонська є недавнього походження, однак поняття, що купіль належить до одної з приємностей в житті, знане ще римлянам. Їхні вибагливі, багаті кімнатні лазні були центром товариського життя. Римляни починали купіль від гарячої, теплої, а в кінці холодної води (calidarium, tepidarium, frigidarium). Не оминали соняшної купелі та натирання пахучими олійками. Бракувало тільки одної речі, що для нас необхідна, а саме — мила.

Після занепаду Риму, впродовж століть купіль перейшла до історії. Навіть наші прабабки не знали приємности безперервного струмочка теплої води з крану. Але тому, що чистоту цінили високо, не жаліли труду носити воду відрами і гріти на кухні та приготовляти власне мило.

Сьогодні ми сполучили гін до чистоти наших предків із замилуванням люксусу питомого римлянам. При модерному устаткуванні купіль стала щоденним ритуалом, ціль якої не тільки змити піт і бруд, але також відпружити і відсвіжити тіло, побудити циркуляцію крови, надати шкірі здорового відтінку чи просто надати нам доброго самопочуття.

Холодні купелі помагають при контролюванні ваги, стимулюють мускули та метаболізм. Дрижання це природний спосіб спонукування мускулів до праці, щоб витворити тепло та огріти тіло. Цей процес спалює кальорії так, що кожного разу при дрижанні людина тратить якусь мінімальну скількість ваги. Холодна купіль посилює дуже циркуляцію крови, при чому спонукує тіло до внутрішньої "руханки". Обчислення виказують, що холодна купіль чи туш підносить метаболізм 12 разів вище понад рівень у відпочинковoвому стані. Лікарі поручають холодні купелі тільки тим пацієнтам, які реаґують на шок холодної води теплим почуттям після купелі. Шок зимної води можна змешити поступневим її прохолоджуванням, або руханкою перед купілю. Для більшої стимуляції можна брати гарячу купіль і закінчити коротким холодним тушом. Тоді витирати сильно шорстким рушником, якщо шкіра нормальна. "Солоний" рушник побуджує кровообіг ще більше. Це звичайний шорсткий рушник намочений у сильному розчині зі солі, викручений і висушений перед ужиттям. Холодні купелі занадто розбуджують і не є вказані перед спанням.

Теплі купелі. Ідеальна купіль це тепла купіль навіть тоді, коли погода серпнева. Теплі купелі очищують тіло більше, як холодні; зменшують мускулярні болі, однак ділають різно — декого успокоюють, а декого розбуджують. Якщо у вас наступає безсонна ніч по гарячій купелі, тоді беріть купіль скоріше, не лежіть у воді задовго, або зменшіть температуру води.

(Далі буде)

Євгенія Янківська

—о—о—о—

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Тому, що мужчини рідко коли мають вроджене почуття, що коли і з чим "пасує" одягати — жінки повинні їм у тому завжди допомагати.

Кожний мужчина повинен мати хоч два вбрання: сіре (попеляcте) на щодня, і темно-гранатове на вечір, та всі інші нагоди, що не вимагають абсолютно формального одягу.

Кольорові сорочки є дуже вигідні і практичні до ношення, одначе вони ніколи не сміють заступити ввечері білої сорочки. Отже пам'ятайте, що після шостої години тільки біла сорочка!

Колись було великим проступком носити бронзові черевики з темним одягом. Тепер це не вважається браком смаку. Бронзові черевики (але темно бронзові) можна носити з усіми кольорами, навіть з чорним, але тільки в день. На вечір обув'я мусить бути обов'язково чорне. Всякі мокасини, пантофлі, тенісівки мають місце тільки на спортових оказіях.

Елеґантний мужчина повинен теж мати й кілька капелюхів, або хоч один модний. Всякі з широкими крисами можна без жалю таки зараз викинути зі шафи, як теж широкі краватки, сорочки з довгими, шпічастими ковнірцями, маринарки з повипихуваними грудьми і раменами, широкі штани. Вони вже не є модні. Сучасний мужчина повинен виглядати природно, свобідно, струнко!

Є кілька засадничих легко до запам'ятання правил, щоб виглядати елеґантно:

1. Сурдут (жакет) повинен закривати тільки сидження, а не звисати аж до колін, чи виходити тільки ледве поза талію.

2. Ковнір і маншети сорочки не повинні більше виставати з-під сурдута як на пів інча.

3. Штани мають спадати прямо до черевиків і не заломлюватися (а це буває тоді, коли вони є задовгі).

4. Якщо сорочка і вбрання є контрастами (напр. рожева сорочка і сиве вбрання), тоді краватка повинна мати колір вбрання.

5. Коли сорочка і вбрання є в тім самім кольорі, тоді краватка може бути контрастом, напр.: голуба сорочка, синє вбрання і бордова краватка.

6. Або і сорочка і вбрання і краватка в тому самому тоні напр.: кремова сорочка, бронзове вбрання і темно-бронзова краватка.

Віра Ке.

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ В АМЕРИЦІ

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ УЗХ

ШІКАҐО, ІЛЛ.

Відділ ч. 12 у Шікаґо не проявляє такої активности, як тому рік, чи більше назад, а це через різні причини. Але Відділ діє і виконує корисну працю. Варто згадати, що Відділ перебрав на себе експедицію журнала "Самостійна Україна", як також переслав $75.00 на садочок у Німеччині.

АЛЛЕНТАВН, ПА.

Відділ ч. 9 хоч і не надто чисельний, але активний, членки працюють з повною посвятою. Треба підкреслити, що членки вкладають дуже багато часу, праці й гроша разом із своїми чоловіками в розбудову оселі.

22-го лютого Відділ УЗХ ч. 9 спільно з Відділом ОДВУ ч. 23 влаштували дуже успішну забаву, на яку загостили члени Братніх Організацій із Ню Йорку, Филаделфії й Трентону, а головно члени МУН.

На заклик ГУ Відділ перевів збірку на ювілейний фонд "Українського Слова" в Парижі. Збірка принесла $15.00.

СИРАКЮЗИ, Н. Й.

Відділ ч. 52 дальше гарно розвивається й успішно провадить народню працю. Відбулися річні збори Відділу і його тепер очолює Текля Каменюк. Відділ вислав коляду на допомогові цілі УЗХ у сумі $26.00.

ТВИН СИТІ, МІНН.

Відділ ч. 15 проявляє значну діяльність та в усіх акціях має попертя широкого громадянства. На харитативні цілі УЗХ Відділ недавно переслав $46.00.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 20 березня 1958 р. відійшла у вічність членка 34 Відділу УЗХ в Детройті, Міш., бл. п. **Анна Весоловська,** довголітня вчителька на Рідних Землях, вдова по о. Миколаю Веселовському.

Покійна походила з роду Кадайських, уроджена 1884 р. в Підволочиськах в Галичині, де її батько був тоді начальником станції. Її батько походив з давніх священичих родів Кадайських і Стефановичів, а мати була дочкою тодішнього пароха в Чернівцях, о. каноніка Теодора Максимовича.

Бл. п. Анна Весоловська ще дитиною вернулася з батьками до Чернівців, де покінчила освіту та в 1906 році почала вчительську працю по різних місцевостях Буковини, пізніше в Галичині та в таборах скитальців у Німеччині. В 1949 році приїхала до Америки, де зразу також вчила в Українській Школі.

З покійною відійшла від нас особа, що посвятила своє життя для виховування наших дітей. Щоб зрозуміти її жертвенну посвяту в цій ділянці, треба знати обставини українського життя на Буковині під австрійським цісарським пануванням до першої світової війни, та румунської окупації між 2-ма світовими війнами. В цьому ж останньому періоді було особливо важко на Буковині через це, що школа була зрумунізована і тільки свідомі українські вчителі могли дати національне виховання нашим дітям. Це було дуже важко й небезпечно й учителі нераз терпіли за це. Та покійна Анна Весоловська знала свій національний обов'язок, не страхалась нічого, а вчила в румунській школі наших дітей і свого слова та своєї пісні, вщіпляла в них любов до свого рідного. Завдяки їй і їй подібним вчителям, 20-літня окупація української Буковини не змінила її обличчя, вона залишилась українською, хоч — на жаль — тепер під большевицьким ярмом. За свою вчительську працю, повну посвяти для свого народу, покійна часто мусіла терпіти, бо кидали її часто з одного місця в друге. Однак це її не відстрашувало і всюди, де була, виконувала своє завдання і була люблена населенням.

Крім виховання дітей, покійна працювала також над піднесенням рівня нашого села. Провадила різні освітні курси, курси для неграмотних, господарські, куховарські та давала виклади про нашу бувальщину.

Після приїзду до Америки, познайомившись з членками УЗХ, вступила в їх ряди й працювала по своїх силах як делеґатка по різних комітетах. Вступила до УЗХ, бо націоналісткою була все своє життя та завжди підтримувала визвольні змагання нашого народу, підбадьорювала українську молодь любити своє й боротись за волю нашого народу.

Не діждала покійна побачити здійснення свого ідеалу. Не побачила вільної соборної України. Заснула вічним сном далеко від Рідної Землі.

Похорон відправлено в гр.-кат. церкві Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії в Гемтремку, Міш. отцями: д-р Кнапом, Шеховичем і Трешневським при співучасті оо. проф. Петра Чавс і Княгиницького. Прощальні промови виголосили в церкві о. Трешневський, а на цвинтарі п. Ф. Садило від УЗХ та адв. Смерека від Товариства "Буковина". Всі підкреслювали криштальний характер покійної, її працьовитість і відданість родині, церкві й народові.

Покійна залишила в глибокому смутку доньку Марусю, зятя адв. Дениса та внука Остапа Квітковських. Нехай земля буде їй пером.

о. Петро Чавс

Організація Українок Канади

РОЗМОВА ЦЕНТРАЛЬНОЇ УПРАВИ ОУК ІЗ СВОЇМИ ВІДДІЛАМИ

В двадцятьліття смерти Вождя Євгена Коновальця, що згинув із рук московських аґентів, відбудуться святкування по всіх наших осередках. Ми обов'язані взяти активну участь у цих святкуваннях і цим дати доказ своєї пошани до історичних чинів визвольних змагань Євгена Коновальця. Ряди наших членок організовано приймають участь у Святі Героїв, яке в цьому році матиме особливо-торжественний характер з огляду на 20-ліття смерти Є. Коновальця. Для відбуття урочистого свята в Ротердамі зорганізовано окремий Комітет.

В місяці травні традиційно святкують День Матері. Звичайно наші діти зустрічають своїх матерів Рідношкільним святом, яке обов'язково треба нашим членкам своєю участю піддержувати, щоб цей гарний звичай правом традиції закріпити серед наших найменших.

Надходять літні місяці, а з ними нові форми активности наших Відділів. Гарно й цікаво зустрічатись під час літа серед природи на пікніках-фестинах, які наші Відділи кожного року влаштовують. Вже тепер пора подумати про організування літніх зустрічей.

Ждемо на замовлення нашими Відділами альманаха ОУК. Деякі Відділи вже прислали грошеві передплати. Просимо чимскорше повідомити нас про кількість замовлення альманахів і по можності збирати передплати. Кожна членка повинна купити альманах своєї Організації.

Крайова Конференція ОУК, що мала відбутися в цьому літньому сезоні, відбудеться восени. На зміну реченця вплинули дуже поважні причини.

За Центральну Управу ОУК:

Ст. Савчук, голова **Яр. Зорич**, секр.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

МОНТРЕАЛ, КВ.

ЧАЙНИЙ ВЕЧІР НА УВФ

16-го березня ц. р. відбувся в залі УНО в Монтреалі чайний вечір, організований Відділом ОУК з приводу контесту на Визвольний Фонд. На цьому вечорі була досить велика кількість присутніх, не тільки жінок, але й мужчин (що в нас в Монтреалі небувале), і своєю приявністю вшанував його також достойний сенатор Василь Вал, який перебував саме в той час у нашому місті у зв'язку з передвиборчою кампанією.

Головною точкою вечора була доповідь молодої професіоналістки, п-ни Віри Баніт на тему: "Добра і раціональна віджива". Для доповнення своєї доповіді панна Баніт роздала присутнім ще окремо надруковані вказівки, опрацьовані на підставі урядового інформатора міністерства здоров'я Канади, про те, як треба раціонально відживлятися. Після доповіді проведено цікаву й у веселому настрої видержану дискусію. Слід зазначити, що панна Віра Баніт, уродженка Франції, яка закінчила середню та університетську освіту у французькій мові, виголосила доповідь бездоганною українською мовою. В цьому безсумнівно не тільки велика заслуга її батьків, але й самої панни Віри, яка використовувала кожну нагоду, щоб засвоїти як найбільше знання з усіх ділянок українознавства. І це може послужити добрим прикладом для всіх тих молодих уродженців Канади, що занехали плекання української мови.

Крім доповіді п. Віри Баніт, була ще рецитація вірша Б. Лепкого "Гості", яку виконала п. Давидович. Вона мала також коротке слово перед проведенням збірки на Визвольний Фонд, що дала суму $76.50.

Програма і провід цього милого вечора спочивали в умілих руках культурно-освітньої референтки Відділу ОУК, п. Анастасії Лебідь.

До успішного проведення вечора спричинилися всі членки ОУК, а передусім енерґійна і працьовита контестантка Визвольного Фонду, п. Ольга Калба.

Марта Стрілецька

ЗАХ. ТОРОНТО, ОНТ.

ПРИЙНЯТТЯ НА УКРАЇНСЬКИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД

В суботу, 22 березня ц. р. п-во Х. і А. Браєр влаштували у своїм домі прийняття, на яке запросили кілька родин — добрих друзів і знайомих.

По добрій, багатій і смачній вечері, п. Х. Браєр пояснив присутнім з якої нагоди вони влаштували цю гостину. Слід згадати, що п-во Браєрі передові й активні члени УНО й ОУК і добрі християни. То ж і не диво, що вони виявили добру волю допомогти акції Визвольного Фонду, що саме переводилась по всій Канаді.

Покликаний до слова п. П. Семегин закликав присутніх скинути по можності щедрі жертви на цю конечну й дорогу нам усім справу. Збіркою зайнялись п. Т. Ґрай і М. Злонкевич. Жертви зложили: по $7.00 — І. Стецишин; по $5.00 — п-во Браєр, В. С. і доня Рузя Думин, п-во І. і доня М. Злонкевич; по $3.00 — пп. Д. Пиріг, Сивок, Шкурупій; по $2.00 — пп. С. Сахно, І. Дикий, С. Стецишин,

П. Бойчук, П. Семегин; по $1.50 — п-во Н. Коваленко; по $1.00 — пп. Насінник, Є. Браєр, М. Дроботенко. Після доброї вечері гості забавлялись грою в бінґо.

Цей гарно проведений вечір лишиться гарним спомином для всіх учасників. Проведену збірку і прихід з бінґа в сумі $60.00 призначено вповні на Визвольний Фонд.

Щира подяка п-ву Браєрам та їхній доні Євгенії за добру волю і працю, яку вони вложили до цього прийняття. Всім жертводавцям щире спасибі за жертви, а п-ву Браєрам побажання багато літ прожити і далі працювати для добра організації і батьківщини.

П-во Ґонти, добре відомі зі своєї жертвенности на громадські цілі, влаштували в своїм домі чайне прийняття з призначенням приходу на Визвольний Фонд. Пані С. Ґонта, як довголітня і передова членка Відділу ОУК Зах. Торонта повідомила на сходинах, що влаштує прийняття в користь п. Т. Ґрай, контестантки Визвольного Фонду.

Запрошені членки і прихильниці зійшлися 24 березня ц. р., о год. 8-ій ввечері до дому п-ва Ґонтів. Вперше переведено малі сходини та обговорено важливі справи, що наспіли впродовж тижня. Сходинами проводила голова Відділу п. Є. Даниляк. Після сходин почалось бінґо. Відтак п. М. Романюк перевела збірку на УВФ в сумі $21.00. Жертви зложили по $1.50: пп. Є. Даниляк, С. Романик, М. Романюк, О. Кревецька, С. Ґонта, Г. Брода, А. Борковська, Р. Бойко, Т. Голота, П. Ямкова, Є. Шкарабан, П. Рімець, К. А. Хрущ, С. Ворона і Прокопович.

Після збірки почалась гостина. Пані С. Ґонта зі своєю донею приймали гостей, а пан Ґонта припрошував. Відтак п. Є. Даниляк подякувала всім присутнім від Відділу ОУК за участь, а п. С. Ґонта дякувала всім, що не погордили її домом і зрозуміли ціль визвольної справи. Щира подяка п-ву Ґонтам за труд і зрозуміння контестової допомоги п. Т. Ґрай, бо тим збільшився її кредит. Гостину закінчено відспіванням многоліття господарям дому і присутнім.

З ПРИЙНЯТТЯ НА ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЦІЛІ

День 31 серпня 1957 р. залишився назавжди милим спомином у п-ва Воронів. В цей день відбулось вінчання їхньої одинокої доні Олі з п. І. Сукманом. Велика весільна заля була переповнена гістьми вщерть.

П-во І. і О. Сукман

Варто згадати, що п-во Ворони широко знані зі своєї жертвенности на різні організаційні цілі. Пан Ворона всім іде назустріч, пані Ворона передплатниця "Жіночого Світу", і як добра прихильниця Відділу ОУК Зах. Торонта, 8 березня цього року влаштувала у своїм домі чайне прийняття на організаційні цілі цього Відділу.

На визначену годину зійшлись усі запрошені членки, прихильниці і приятелі. При спільній гутірці час минав скоро. Опісля голова Відділу, п. Є. Даниляк, пояснила ціль цього вечера, а відтак приступлено до гри в бінґо. Хто мав щастя вигравав.

Наприкінці почалось прийняття. П-во Ворони гарно і щедро приймали і розважали гостей. Під час прийняття згадували про різні українські звичаї в рідному краю. Опісля переведено збірку, яка принесла $85.80. П-во Ворони жертвували $10.00, а решту присутні по $2.00. З того призначено $30.00 на "Жіночий Світ".

Голова Відділу п. Є. Даниляк подякувала присутнім за участь, і пожертви, а п-ву Воронам за влаштування гарної гостини. Пані С. Ворона дякувала також всім за участь і зрозуміння потреб організації.

На закінчення відспівано многоліття п-ву І. і О. Сукманам і п-ву Воронам. **Т. Ґрай**

СТ. КЕТЕРИНС, ОНТ.

З ДНЯ УРОДИН НА "Ж. С."

В неділю, 16 лютого 1958 р. родина п-ва В. Неприлих в Ст. Кетеринс, Онт., влаштувала для свого батька 50-літній день уродин. З цієї нагоди запрошено найближчих приятелів та знайомих п-ва Неприлих. При гарно прибраному столі з вміло приготованими стравами засіли запрошені гості й відспівали многоліття ювілятові.

По обіді кожний із гостей бажав ювілятові всього найкращого та много літ прожити. Один із найближчих приятелів, п. І. Ковальський побажавши ювілятові, попросив гостей зложити жертву на українську національну пресу, на що гості щиро відгукнулись, та зложили $11.50, з чого $5.50 призначено на "Жіночий Світ".

Щире спасибі жертводавцям, а ювілятові побажання прожити у здоров'ї ще багато літ.

І. Ковальський

ВЕЛИКОДНЯ ТРАДИЦІЯ

Українська жінка несе велику й найтяжчу відповідальність супроти нашого покоління, яке виховується за межами рідної землі. Завданням нас, жінок, є не тільки зберігати наші культурні надбання, прекрасні звичаї-традиції, але й передавати їх наступному молодому поколінню, використовуючи на це різні релігійно-обрядові, народні й побутові свята.

Ось з такою метою Відділ ОУК у Ст. Кетеринс разом з БО влаштував у Великодню Неділю, дня 13-го квітня ц. р., Спільне Свячене. Для посвячення Великодніх страв запрошено пароха гр.-кат. церкви, о. Сірого з Торолд.

Великоднім "Христос Воскрес" розпочато релігійне свято. Голова

Філії УНО, п. Фіцик, який одночасно переводив програмою, пригадав присутнім в яких умовах тепер святкують українці Великдень на рідних землях. Відтак складали святочні привіти: від Філії УНО п. Цибуляк, УСС-ів п. М. Боровський, ЛВУ п. Пришляк, І. УДУНА п. Самотулка, ОУК п. П. Ковальська, МУН п. М. Макух. Мелодії Великодніх пісень, що їх співали присутні гості, збагачували і підтримували святочний настрій. Наш нарід повинен бути гордий, маючи таку багату традицію-спадщину, яку наші предки творили і зберігали впродовж століть.

Присутня

ВАЛ ДОР, КВ.

З НЕСПОДІВАНКИ НА ПРЕСУ

Дня 26-го лютого ц. р. зібралися члени УНО та членки ОУК, щоб зробити несподіванку-відвідини п-і О. Ключковській, бо того дня були її уродини.

Коли всі посходились до дому п-ва Ключковських, тоді голова Відділу ОУК, п. Е. Борсук вручила дарунок п. О. Ключковській зі щирими та сердечними побажаннями і закликом, щоб присутні відспівали мбноголіття для неї з нагоди уродин. Пані О. Ключковська зворушена до сліз такою милою несподіванкою, дуже щиро всім дякувала за справжню несподіванку (вона зовсім не сподівалася таких відвідин у день її уродин) та за гарний дарунок, який залишиться для неї назавжди дорогою пам'яткою.

П-во І. О. Ключковські щиро приймали гостей, всі гарно та весело забавлялися, співаючи та жартуючи.

В часі гутірки містоголова Відділу ОУК, п. В. Приймак завізвала до збірки на українську пресу — "Новий Шлях" та "Жіночий Світ". Збіркою зайнялась п. Анна Максимів. З переведеної збірки призначено на Залізний Фонд "Нового Шляху" $4.50 і на пресовий фонд журналу "Жіночий Світ" $4.50.

Щира подяка всім жертводавцям за жертви, а п. О. Ключковській бажаємо щастя, здоров'я і багато літ прожити враз зі своєю родиною. **М. Смолій**

КІРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

СВЯТО М. ВОВЧКА

В неділю, 16 березня ц. р. Відділ ОУК у Кіркленд Лейк вшанував святочними сходинами Марка Вовчка з приводу 100-річчя появи "Народніх Оповідань" і 50-річчя смерти письменниці, та велику поетесу Лесю Українку.

Свято відкрила п. О. Грицишин, пояснюючи ціль святкування та закликала приявних вшанувати однохвилинною мовчанкою славну пам'ять жінок письменниць.

Пані Анна Музичка відчитала реферат про Марка Вовчка, а голова Відділу, п. Анна Болехівська про життя і творчість Лесі Українки.

Під час перекуски на заклик А. Болехівської перепроваджено збірку, яка принесла $12.00, з чого призначено $5.00 на видання Альманаха ОУК, а решту на місцеві організаційні цілі. Всім жертводавцям щира подяка. **Членка ОУК**

З ГОСТИНИ НА "Ж. С."

В неділю 23 березня ц. р. зійшлися до Українського Національного Дому членки ОУК, приятельки й близькі знайомі, щоб ушанувати п. Ольгу Фолісевич з нагоди близького прибуття ще одного члена до їх родини. Їй влаштовано несподівану гостину, т. зв. "бейбі шавер".

Підготовкою гостини зайнялися пп. М. Костецька, А. Болехівська і А. Музичка.

Гостину розпочато молитвою, після чого піднесено тост у честь пані О. Фолісевич.

Голова Відділу ОУК, п. А. Болехівська зложила щирі побажання всього добра від усіх присутніх та передала дарунки для пані Фолісевич. Варто відмітити, що п-во Фолісевичі від часу приїзду до Кіркленд Лейк вкладають багато праці для укр.-кат. церкви, та є щирими симпатиками Філії УНО й знані зі своєї жертвенности на народні цілі.

Покликана до слова п. О. Фолісевич дякувала всім за пам'ять про неї та дарунки.

Під час перекуски забрала слово п. А. Возьна та закликала приявних зложити з цієї нагоди жертви на українську пресу. Збірка принесла $20.00, що розділено по рівній частині на "Жіночий Світ" і "Нашу Мету".

Щира подяка всім жертводавцям, а п. О. Фолісевич і її родині бажаємо щастя, здоров'я і багато літ прожити. **Членка ОУК**

ПОДЯКА

Складаю щиро-сердечну подяку всім тим, що відвідували мене під час мого перебування в шпиталі по операції. Дякую Всеч. о. М. Горошкові, п. М. Шарикові зі Ст. Кетеринс, Онт., котрий незважаючи на дуже обмежений свій час відвідав мене і висловив кільках прекрасних слів потіхи, що дуже мене піддержали на дусі.

Щиро дякую Центральній Управі ОУК і редакції "Жіночого Світу" за побажання скорого мого виздоровлення і п. Стефанії Бубнюк за письмове побажання і поздоровлення.

Дякую за квіти, які звеселили мою кімнату в шпиталі, Відділові ОУК у Виндсорі та Українському Народному Союзові у Виндсорі. Сердечна подяка паням з Управи Ліги Українських Католицьких Жінок за дуже гарні живі квіти та всім членкам за відвідини.

Дякую родині Р. Ю. Косіковським, В. М. Філяс з Детройту, Н. Н. Нікон, М. М. Мисевич, Т. А. Микейб з Детройту, А. Сагайдак, Гриневич з Кінґсвил, Онт., І. С. Косіковському.

Щиро-сердечну подяку складаю членкам ОУК, членам УНО, МУН і моїм добрим приятелям, що так часто і численно мене відвідували й обдаровували прекрасними дарунками, та за гарні картки побажань і поздоровлень, що їх так багато я одержала і з насолодою прочитувала.

Впродовж трьох тижнів мого перебування у шпиталі я чулася особливо добре тоді, коли дві наші гарні Мунівки — Оксана Мартинюк з Ґримсбі і Юліянна Яворська з Виндсор, що є на практиці як норси в шпиталі, у свій вільний час прибігали до мене, звеселяли мене та були готові для мене зробити все, що я хотіла б. За це я їм обом щиро-вдячна. Нехай вас усіх Бог винагородить за добре і співчутливе серце.

Марія Косіковська,
Виндсор, Онт.

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

ОБЕРЕЖНО, ТУТ ГАДЮКА!

(Аспідістра — зелене тверде листя — залізне листя)

В темному куті кімнати стоїть забутий вазонок з темно зеленими листками. Назви його не знають, не дбають про нього, забувають поливати, дати свіжої землі, а ростина живе, не в'яне, не жовтіє. Терпеливо очікує, коли на її широкі тверді листки на довгих черешках погляне сонечко, а до землі дістане бодай трохи води.

Ця витривала ростина дісталася до нас з заростів темних лісів Південного Китаю або Японії. Правильна назва її **аспідістра** — по-українському можна сказати **"показую гадюку"**. Дивна назва! Що може мати спільного ростина і гадюка? Однак є між ними певний зв'язок. Ця ростина дістала свою назву від того, що гадюки люблять ховатися під її широкими листками. Вони, лазячи між її листками, легко доторкаються до довгих черешків листків, викликують помітне коливання листків і тим дають знати про себе.

Цікава ця ростина ще й тим, що її сіре, кільчасте стебло-корневище лежить зігнуте на поверхні землі й виглядає наче відкритий корінь. На цьому стеблі появляються щороку квіти, але рідко хто їх бачить. Цвіте аспідістра взимку. Її квіти невеликі, наче рожечки. Ці квіти буро-фіялкові спилюють тільки комахи, які лазять по землі. Овочі величини яйця голуба подібні на грушку. Не їстивні.

Ще одну прикмету має ця дивна ростина. Походить вона з південних країн, а легко витримує холод (не мороз), невибаглива на землю, не хворіє і на неї не нападають шкідники.

Листя є все темно-зелене, бо має багато зеленого барвника (хльорофілла) і тому витримує темні кутки в кімнаті.

Аспідістра одна з найбільш витривалих кімнатних квітів. Дайте їй більший вазонок з доброю землею, пересаджуйте її що два роки, добре поливайте і щотижня витріть мокрою шматинкою її широкі гарні листки — тоді побачите як гарно буде рости і прикрашати вашу хату ця дивна ростина.

Л. Бачинський

За всякими інформаціями з ділянки плекання квітів вретайтеся на адресу: **L. W. Bachynsky, 3425 Broadview Rd., Cleveland 9, Ohio, U. S. A.**

КУТОК ГОРОДНИЦТВА

ЩО ТРЕБА ЗРОБИТИ З МОЛОДИМ НАСІННЯМ ОГІРКІВ, ЩОБ ВОНО ДАЛО БІЛЬШИЙ ВРОЖАЙ

Городнича практика показала, що старе насіння огірків, як і взагалі ростин гарбузових (гарбузи, кавуни, мельони та інші), має більшу вартість при посіві від насіння молодого. З насіння молодого виростають буйні розкішні ростини, але з малою кількістю жіночих квітів, що, само собою, дає й малу кількість їстивних частин ростин. Натомість зовсім протилежне спостережимо в ростин, що виросли зі старого насіння.

Та дуже часто городники й господарі на потрібний посівний час не мають старого насіння, а мають тільки насіння з ростин з добрими прикметами зі збору минулого року. З цього положення досвідне городництво вже знайшло зовсім добрий вихід без шкоди для врожаю. На сьогодні існує два випробованих способи такої передпосівної обрібки молодого насіння гарбузових ростин, щоб воно дало такий же врожай, як і старе насіння. Це є такі способи: п і д і г р і в а н н я н а с і н н я т а д і л а н н я н а н ь о г о р о з ч и н у м е т и л о в о ї с и н ь к и. З обома способами ми й хочемо коротенько познайомити наших Вельмишановних Читачок (ів), до чого нас у великій мірі заохотила нескладна праця у їх виконанні.

Підігрівання насіння

Підігрівання, або, можна ще сказати, підсушування молодого насіння огірків дає збільшений врожай тільки тоді, коли температура огрівання вагається між 122 і 158 ступнями Ф. Вищі температури огрівання впливають на врожай від'ємно. Для огрівання малих кількостей насіння можна використати сушарні термостати, а для великих — сушарні до зерна, цибулі та овочів. Огрівання переводиться впродовж 1 - 2 годин при початковій температурі 59 - 68 ступнів Ф., а потім треба температуру поступнево підвищувати. Перехід від нижчої температури до вищої має відбуватися впродовж 5 - 8 хвилин. Для рівномірного підігрівання насіння потрібно його розсипати тонкою верствою, а для контролю температури дати поміж нього термометр. Так підігріте насіння можна висівати до ґрунту, спробувавши попередньо в теплому приміщенні кільчездатність приготовленого насіння.

Ділання на насіння огірків розчину метилової синьки

Метилова синька є органічна фарба (краска), яку можна купити в любій аптеці (дроґерії).

Для малих городів, де потрібна мала кількість насіння, 0,03 процентовий розчин метилової синьки приготовляється домашнім способом. Для того береться 0,03 грама метилової синьки і розчиняється в 100 кубічних сантиметрах води. В тому розчині треба мочити насіння впродовж 24-ох годин. Верства розчинного плину над насінням має бути 3 - 5 сантиметрів. Найкраще намочування робити перед самим посівом огірків, бо тоді нема потреби висушувати насіння, а поклавши його на вогку підстілку (ганчірку, чи папір), чекати поки воно скільчиться й тоді висівати до ґрунту.

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

ШВИДКА ВЕЧЕРЯ

2 ложки масла
1 фунт січеного волового м'яса (може бути в тім трохи й вепрового м'яса)
1 пачка краяних макаронів
1 мала пушка помідорів
2 або 3 зубчики часнику

Розтопити масло і не ждучи, щоб зарум'янилося, вкинути покраяний на пластинки часник. Хай переварится, але не присмажиться. Додати січене м'ясо і присмажити. Осібно зварити макарони, відцідити, переполоскати водою і вимішати з м'ясом. Посолити і залити помідорами. Все разом хай перекипить хвилину. Подати на стіл. Смачна на швидку руку вечеря.

ВЕСНЯНА САЛАТА

1 невелика головка салати, пошаткована
1/3 горнятка селери, покраяної в дрібну кістку
$\frac{1}{2}$ огірка в лушпині, покраяного в дрібну кістку
$\frac{1}{2}$ моркви втертої на грубій терці
$\frac{1}{4}$ малої цибулі, дрібно покраяної
1 помідор, покраяний
1 ложка сметани
1 ложка салад дрессінґ (міракл вип)

Все вимішати виделкою легенько, посолити до смаку й поставити до холодільника (фридж). Видати на стіл.

Можна ще додати пів яблука покраяного в кістку. Яблуко додати після того як є салад дрессінґ і найліпше безпосередньо перед поданням на стіл.

ПОМАРАНЧОВИЙ КЕЙК

$\frac{1}{2}$ горнятка масла
1 горнятко цукру
1 яйце
2 горнятка муки
1 ложечка соди (бейкінґ сода)
1 ложечка порошку до печива (бейкінґ павдер)
1 горнятко квасної сметани
$\frac{1}{2}$ горнятка покраяних дактилів
$\frac{1}{2}$ горнятка покраяних оріхів
Обтерта шкірка з помаранчі

Розтерти масло, додати частинами цукор, розбити яйце і додати до цієї маси. Разом добре вимішати.

Пересіяти муку зі содою і порошком. Додавати муку і сметану на переміну частинами до попередньої маси. Вкінці додати дактилі й оріхи та виложити все тісто до чотирокутної натовщеної бляшки. Пекти в печі при температурі 350 ступнів Ф. приблизно 50 хвилин, тоді спробувати чи тісто спечене. Якщо після дотику пальцем еластично піднесеться вгору, кейк готовий.

Витиснути сік з $\frac{1}{2}$ помаранчі і додати до цього столову ложку цукру. Замішати та полити ще гарячий кейк рівномірно засолодженим соком.

Подала **Євгенія Вербицька**

ОРІХОВИЙ ТОРТ

Тісто:

10 яєць
$\frac{1}{2}$ ф. цукру
$\frac{1}{2}$ ф. волоських оріхів
$\frac{1}{2}$ горнятка тертої булки

Маса:

$\frac{1}{2}$ ф. чоколяди до печива
1 повне горнятко цукру мучки
$\frac{1}{2}$ ф. несоленого масла
1 келішок руму

Втерти добре жовтки з цукром, додати дрібно змелені оріхи та перемішати л е г к о з тертою булкою і вбитими білками на тугу піну. Спекти в двох тортівницях, натовщених маслом і висипаних тертою булкою. Пекти в середньо гарячій печі (350 ст. Ф.) $\frac{3}{4}$ години.

Холодний торт переложити і покрити чоколядовою масою: втерти сильно цукор з маслом, додати рум і розтоплену чоколяду, ще раз усе разом втерти, дещо охолодити в холодільнику та переложити і зверху покрити готовий холодний торт.

Подала **Іванна Коритовська**

КОРЖ З ЧЕРЕШНЯМИ

5 жовтків
5 ложок цукру
4 унції попарених і змелених мигдалів (алмондс)
2 ложки руму
білки з 4-ох яєць
4 унції муки
смажені черешні (варення-конфітури)

Вбити жовтки з цукром. Всипати парені і змелені мигдалі (алмондс), влити рум та додати вбиту піну з білків і накінець муку. Все легко вимішати. Половину маси дати на бляху. На це наложити смажених черешень (конфітур) без соку. Накрити другою половиною тіста. Пекти в середньо-гарячій печі.

Подала **Надія Даревич**

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Т. Ґрай, Зах. Торонто, Онт. (з прийняття в п-ва Ворони) $30.00
Відділ ОУК, Кірклендлейк, Онт. (з прийняття в п. Олі Фолісевич) 10.00
А. Курилів, Содбури, Онт. (з хрестин у п-ва Юзиків) 10.00
Г. Мартинюк, Виндсор, Онт. 3.00
Г. Ніколс, Шікаґо, Ілл. (коляда) 2.50
І. Понятишин, Джеймставн, Онт. (коляда) 2.00
М. Бараник, Детройт, Міш. (коляда) 1.50
А. Мотта, Торонто, Онт. 1.50
Е. Юськів, Монтреал, Кв. (писанка) 1.50
А. Возьна, Кіркплендлейк, Онт. 1.00
М. Дунець, Торонто, Онт. 1.00
О. Семенюк, Кіркплендлейк, Онт. 1.00
О. Соя, Торонто, Онт. (писанка) 1.00
О. Ільницька, Ванкувер, Б. К. .... .50
М. Малюта, Байон, Н. Дж. .... .50
М. Прийма, Елмвуд Парк, Ілл. .... .50

Всім жертводавцям сердечна подяка від Адміністрації "Жіночого Світу".

НА УВАГУ ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ(-КІВ) У ФРАНЦІЇ

Повідомляємо ВШ. передплатниць і передплатників, що представницею і кольпортеркою "Жіночого Світу" на терені Франції є тепер **п. Анна Пастернак.** Вона зайняла місце п. Ніни Коваленко, що з причини лихого стану здоров'я була приневолена уступити зі свого посту.

Просимо на майбутнє звертатись у всіх справах "Жіночого Світу" та вирівнювати передплату за посередництвом п. Анни Пастернак. Її адреса:

Mme Anna Pasternak
16, rue de V Diamant
Paris 13

ГЛЯНЬТЕ

на Вашу адресу на журналі. Там є подана дата, доки заплачена Ваша передплата за "Жіночий Світ". Якщо вона вже вийшла, не чекайте на окрему пригадку, але вишліть передплату **негайно** самі.

ДУЖЕ ПРОСИМО І НАПЕРЕД ДЯКУЄМО.

Адміністрація "Ж. С."

НА УВАГУ ЧИТАЧОК "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Заходом "Жіночого Світу" вже вийшли з друку прекрасні двоколірові чотири таблиці українських вишивок, відповідні на українські жіночі сорочки і блюзки, чоловічі і хлоп'ячі сорочки та на прикраси дитячої одежі.

Взори можна замовляти в Адміністрації "Жіночого Світу" по 25 центів за таблицю. Пересилку оплачуємо самі. При більшій скількості замовлення відповідний опуст. Замовлення разом з грішми висилайте на адресу:

WOMAN'S WORLD,
P. O. Box 791,
Winnipeg, Man., Canada.

ДОБРА НОВИНА! — ЧИТАЙТЕ ВСІ!

Вже вийшла з друку і є в продажі книжечка
КАТЕРИНИ АНТОНОВИЧ
знавця українського народнього мистецтва

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНІЙ ОДЯГ

Ця книжечка подає точний опис і крій українського народнього дівочого вбрання включно з двома двокольоровими таблицями взорів. Є там також пояснення щодо вигляду народнього одягу для малих дівчаток та опис і крій чоловічих шараварів. Вступні і кінцеві завваження про народнє мистецтво і наші традиції доповнює зміст цього цінного і так необхідного підручника для всіх, хто цікавиться і бажає причинитися до поширення правильного українського народнього одягу на сцені — хорових, танцювальних і драматичних гуртків чи інших ансамблів.

Підручник **"Український народній одяг"** має 24 двоколонні сторінки, багато ілюстрований. Мистецька обгортка і рисунки Катерини Антонович.

НАКЛАД ОБМЕЖЕНИЙ. — ЦІНА 50 ЦЕНТІВ. — КНИГАРНЯМ ВІДПОВІДНИЙ ОПУСТ.

Замовляти на адресу:

WOMAN'S WORLD
Box 791 — Winnipeg, Man., Canada.